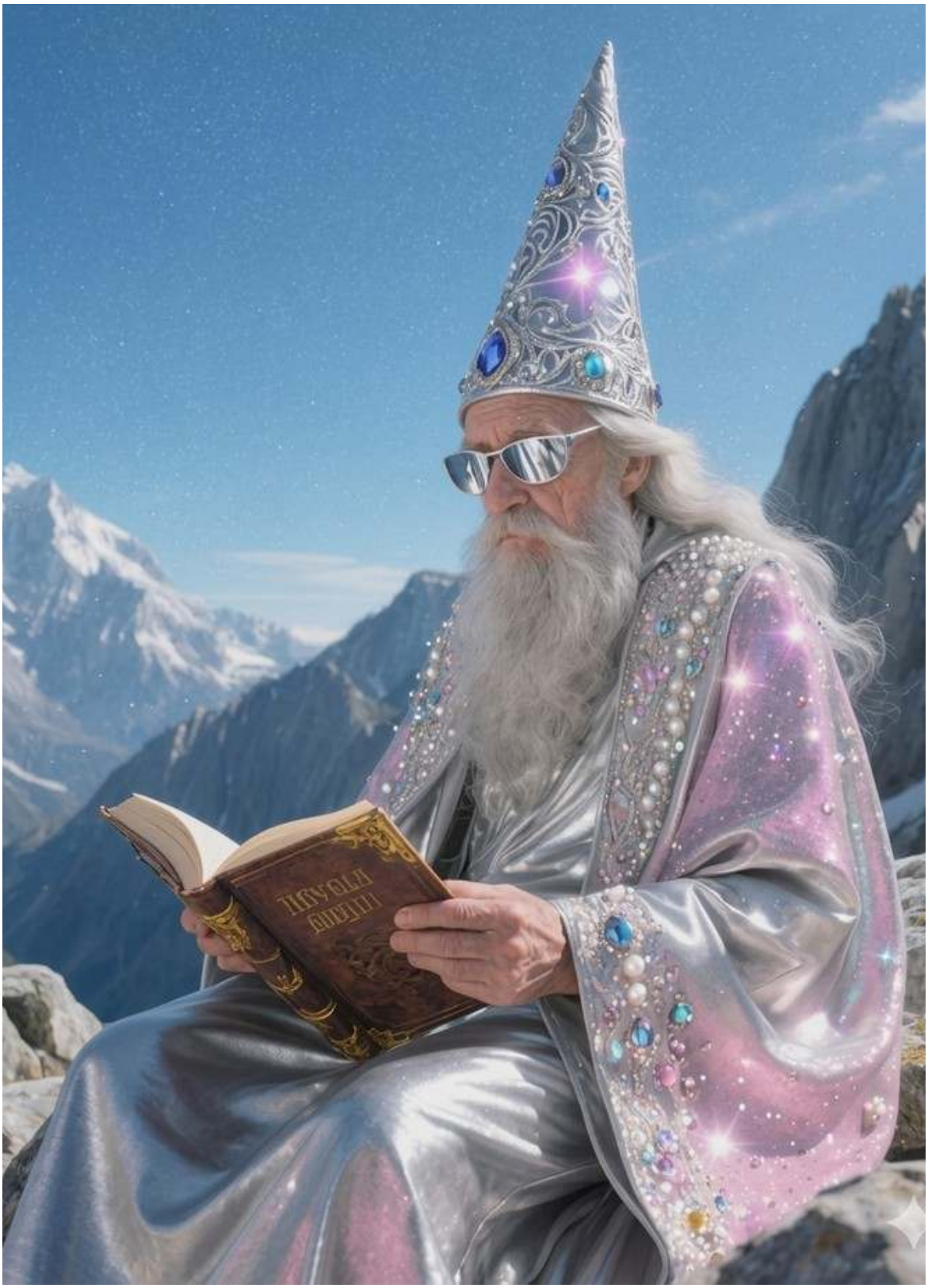
IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

SAYI 12
2026 · BARIŞ VE ÖTEKI

Aylık E-Dergi.
"Kova Çağının Canlandırılması"

BARIŞ

EDİTÖRDEN

Barış, başkasıyla var olabilmek ve öteki

Gelişim genellikle barışın bozulmasıyla birlikte gelir. İnişler ve çıkışlar dalga gibi hareket etme gördüğümüz kadarıyla sistemin ta kendisi. Yeni ay ve dolunay gibi. En uzak ve en yakın günler gibi. Güneş, değer farkı üretebilmek ve her iki kutbu da besleyebilmek için hem en yüksek hem de en alçak notada olmak zorunda.

Belki de barıştan ne anladığımıza bakmak gerekiyor. Kelime, Eski Türkçe'deki "bar-" fiilinden geliyor. Bu kök "varmak, ulaşmak" anlamı taşıdığı gibi, karşılıklı bir uzlaşmaya erişmeyi, "barışmak" eylemini yani birbirine gitmek, yakınlaşmak karşılamış. Öyleyse barış, bir durağanlık değil; aktif bir yaklaşma eylemi. Ama genelde bu yaklaşma ya da çekilme hareketlerimize bazı kabuller, dirençler ve güvensizlikler de eşlik ediyor. Bunları fark etmeden taşıyoruz çoğu zaman.

Bu ayki konumuz: Öteki ve Barış. Peki "öteki" nedir, tam olarak? Çoğu zaman dışarıda bir yerde, karşımızdaki insanda ya da grupta aradığımız bir şey. Ama öteki, aynı zamanda içimizde bastırdığımız, sahiplenmediğimiz, adını koymaktan çekindiğimiz o parçalar da olabilir. Jung buna "gölge" der; kabul etmediğimiz her şeyin dışarıya yansıtıldığı ayna. Belki de en sert çatıştığımız öteki, aslında en çok tanımak istemediğimiz kendimizdeki bir ses. Bu yüzden barış yalnızca dışarıda kurulmaz önce içeride bir şeyin kabul edilmesiyle başlar. Her yanda kapsayıcılık mesajları dolaşıyor olsa da, "öteki"yi inşa etmeye devam ediyoruz ya biz kuruyoruz onu ya da o kendi kendine kuruluyor. Üzerine hayatlardan gelen şartlanmalar ekleniyor; karanlıklar ve aydınlıklar. Kurban olduğumuzu söylemiyorum. Ama bu süreçlerin içinde bilinçsizce yürüdüğümüzü de görmezden gelemeyiz.

Avni Onur Sevinç

İÇİNDEKİLER

6 **GIZLI ŞARKILAR**
İçsel Olarak Kendini Bilmek · Ayşen Mısra Karaloğlu

9 **GRUP, GIZLI SIRRI ORTAYA ÇIKARMAYA HAZIR OLSUN**
Kural XII · Alice A. Bailey · Agni Yoga

10 **TANRIMIZIN CANI SIKILDI VE ÖTEKI İCAT EDILDI**
Öteki · Meral Benimser

13 **AYNI TOPRAĞIN FARKLI KÖKLERI**
Barış, Başkasıyla Var Olabilmek ve Öteki · Rasim Can Gülderen

15 **PLÜTO**
Değersizliğin Cevhere Dönüşümü · Damla Güleç

17 **AYNI GÖĞÜN ALTINDAYIZ**
Tohum Düşünce · Özge Sevinç

19 **BARIŞ VE "ÖTEKI"**
Barış, Başkasıyla Var Olabilmek · Fatih Tekden

21 **ŞALOM'UN METAFIZIĞI**
Yetser Hara ve Yetser Hatov · Nil Alis Nugnes

24 **KENDINI GÖZLEMLEME**
Yolun Başlangıcı · Işığın Mücevherleri

26 **SULAR GELIR VE GIDER**
Hidra'nın Dokuz Başı · Ümit Ünal

30 **AĞAÇLARDAN GELEN BILGELIK**
Bir Orman Olabilmek · Buse Yavuz

32 **ÖTEKIYLE PARLAMAK**
Renkler Değişir, Öz Değişmez · Süreyya Ersoy Tarhan

34 **SEKIZ KATLI YÜCE YOL**
Buddha Dharma Köşesi · Thich Nhat Hanh, Buda'nın Öğretileri

35 **ÜÇ BÜYÜK SPIRITÜEL FESTIVAL**
Göz Uyanıyor · Işığın Mücevherleri

37 **IŞIĞIN MÜCEVHERLERI'NDEN**
Çalışmalar · Işığın Mücevherleri

© 2026 Işığın Mücevherleri
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Işığın Mücevherleri'nin yazılı izni olmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu eser, üç ayda bir çıkarılan ve ücretsiz yayımlanan bir e-dergidir.

Selam öteki, ötekiler. Birbirimizle yaşayan çokluklar, bizi birlikteliğe götüren gemiler. Suyun üzerindeyiz ve tek bir gemi içinde, farklılık içinde gidiyoruz. Hedef aynı; belki öncesinde inmek isteyenler olabilir?

Canım öteki. Buluşuyoruz, birleşiyoruz. Biz seninle Castor ve Pollux gibiyiz. El ele, omuz omuza. Sen de az çekmedin benden. Zamanın ilerisine.

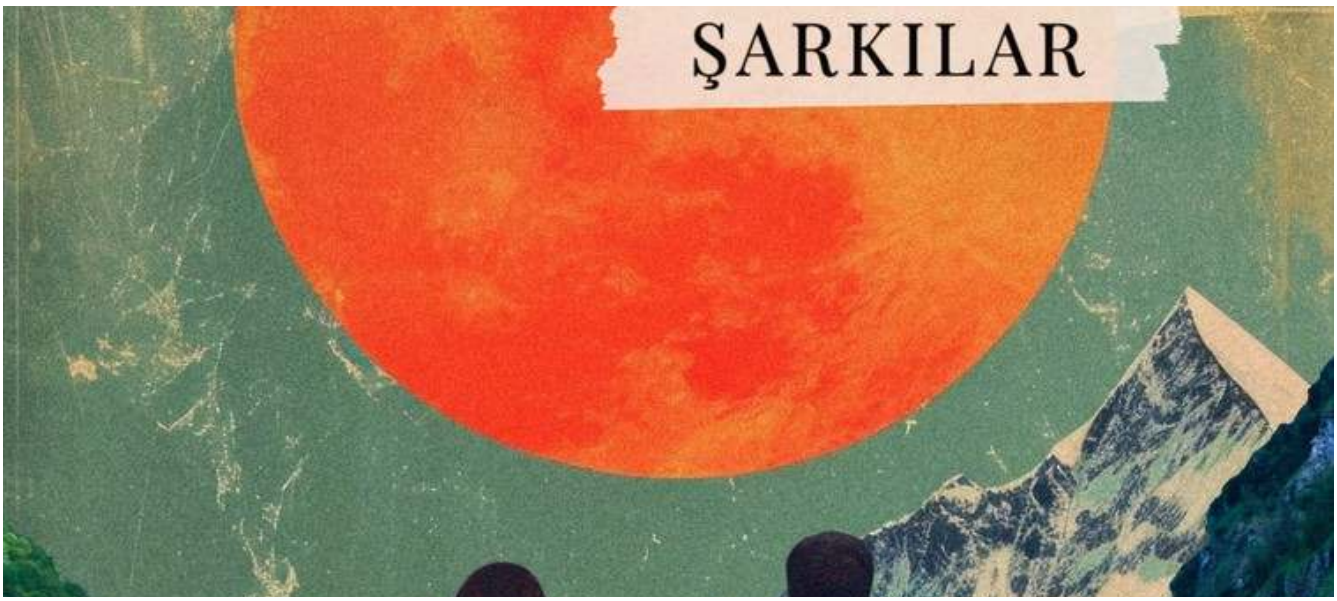
Öteki ile barış: yolculuğunuzun başladığı yer.

İÇSEL OLARAK KENDİNİ BİLMEK

Gizli Şarkılar

İçimizdeki gizli şarkıları nasıl duyabilir, dönüştürebiliriz?

YAZAN AYŞEN MISRA KARALOĞLU

Hiç var oluşunuzu dinlediniz mi? Kendinizle karşılaşsaydınız işittikleriniz hakkında ne düşünürdünüz? Hadi, burada, beraber bunları keşfetmek üzere bir yolculuğa çıkalım. Bir anda bir şeyler oldu ve tam beş sene önce yaşadığım senaryonun aynısının içinde buldum kendimi, bir farkla: Bu kez nasıl davrandığımı ve nasıl davranmadığımı daha nötr bir yerden biliyordum; üstelik içeriden dışarıya nasıl bir yayılım yaptığımı vakur bir tavırla gözleme gayretindeydim.

Şimdiki yayılımın nasıl daha az bencil olduğunu gördüm. Kendi için saklamak yerine bırakan, karşı tarafın kendinden bile sakladıklarını sırf söylemiyor -onun sorumluluğu- diye görmezden gelmeyen daha merhametli bir yaklaşıma nasıl geçildiğini fark ettim. Durumun geleceği ayan beyan ortada olsa da "Ya öyle değilse!"yi gerçek kabul ederek gelecekteki faydadan olmamak adına şüphelerinin kıskacına sıkışıp eylemsiz kalan kendimi gördüm.

İçimizdeki gizli şarkıları nasıl duyabilir, dönüştürebiliriz? Diğer yandan hiçbir şey tek taraflı değil, hepimiz biliyoruz artık değil mi? Oysa tek taraflı şu senin bu benim suçum diyerek işin içinden çıkmak ne de kolay. Peki ortak dinamik ne? Hiç ona bakıyor muyuz acaba? Senin bir şarkın var, benim bir şarkım var ve bizim bir şarkımız var. Nasıl bir araya geliyoruz, beraberliğimiz nasıl tınlıyor kulaklarda? İşte bunu merak ediyorum. Çünkü fark ediyorum ki çoğumuz henüz, kendi gizli şarkısını bilmiyor. Ve zaten sorunlar da burada başlamıyor mu? Kimisi kendini ak zannediyor ama aslında kara, kimisi tam tersi ya da aradaki tonlar işte, bilirsiniz.

Şimdi, soruları araştırmak üzere Maurice Nicoll'e (Gurdijeff ve Ouspensky Öğretisi Üstüne Psikolojik Yorumlar) kulak verelim. Dördüncü Yol'a göre insanın şarkısı onun içsel hesaplarına dayanır yani size borçlu olunduğu duygusuna. Yaşamınız boyunca ne tür içsel hesaplar yaptığınızı gerçekten bilmek istiyorsanız hep söylediğiniz şarkıları fark etmeye başlayın. Bunlar neye dayanıyor, görüyor musunuz? İçsel durumunuzu algılama kabiliyetine sahip misiniz? Eğer birisi 'iyi' şarkıcı olarak görülüyorsa bu, onun söylediği şarkılara gönderme yapar. İnsanlar bazen şarkılarını hiçbir cesaretlendirme olmadan söylerler ve bazen de alkolden sonra ulu orta…

Herhangi bir şey zor olduğunda şarkı söylemeye başlar ve bu onu durdurur, sahiden, bu insan gelişebilir mi? Onlara ne kadar kötü davranıldığı, hiçbir zaman gerçek bir fırsata sahip olmadıkları, eskiden sahip oldukları şöhreti, onların zorluklarını kimsenin anlamadığı, yanlış evlilik yaptıkları, anne babalarının onları anlamadıkları, aslında

ne kadar hoş insanlar oldukları, hiç takdir görmedikleri, hep yanlış anlaşıldıkları vs. hakkında şarkı söylerler ve bunların tümü kendileri dışında herkesin suçlu olduğu anlamına gelir. Bu yaklaşım, içsel hesaplar yapmaktır ya da daha doğrusu içsel hesapların sonucudur. Niçin böyle şarkılardan olabildiğince kurtulmak gerekir? Ender vesilelerle donuk bir sesle söyleninceye ve belki de sonunda hiç söylenmeyinceye kadar onları fark etmek, aç bırakmak, uzaklaştırmak, kişinin hayatındaki merkezi pozisyonun dışına itmek niçin gereklidir?

Cevap aslında basit: İçeride bizi sakat bırakırlar, enerji alırlar. Cesurca güleriz ama hepsi yalandır çünkü iyi bir şarkıcı, kendisinin ötesine ulaşamaz. Kendi hesapçılığının kurbanıdır. Herhangi bir şey zor olduğunda şarkı söylemeye başlar ve bu onu durdurur, sahiden, bu insan gelişebilir mi? Gelişemez. Belki ağlamaya başlar. Varlık seviyesini değiştiremez. Bulunduğu durumun yani üzücü şarkılarla sakatlanmış olmanın ötesine geçemez ki bu, varlığının işaretidir.

Varlık, sizin ne olduğunuzdur ve varlığı değiştirmek için kişi olduğu gibi olmamalıdır. Bazı zor durumlarda kendi üzerinde çalışmak yerine bu insan derhal, belki çok hoş ve sessiz bir şekilde şarkı söylemeye başlar. Kendisiyle çok sert şekilde konuşulur ya da eleştirilirse kendine acımaya başlar ya da çok öfkelenir ve anlaşılmadığını hisseder vs. Ve sonra kendisine ya da başkalarına yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başlar. Sıklıkla insanlar, sırf şarkı söylenmesi kolay olduğu için bazı insanlarla arkadaşlık kurarlar ve arkadaşları bir şekilde onlara “kapa çeneni” anlamında bir şey söylerlerse o kadar derinden kırılırlar ki gidip yeni bir arkadaş, onu gerçekten anlayacak -öyle derler- birini ararlar -bir insan, başka bir insanı sanki öylesine, kolayca anlayabilirmiş gibi. “Keşke” derler. Başka birini anlamak için kişi önce kendini anlamalıdır ve bu yalnızca kendi üzerinde uzun süre çalıştıktan ve gerçekten neye benzediğine dair kısa bakışlar yakaladıktan sonra başlar.

Oysa iyi bir şarkıcı, kesinlikle kendini anlamaz. Yanlış anlaşıldığıyla ilgili şarkı söylemeyi tercih eder ve dolayısıyla, içinde kendisinin merkez olduğu ve her şeyin buna göre düzenlendiği çok şahane bir dünyanın hayalini kurar. Bu tutum ve hayaller bir zayıflık yaratır, daha doğrusu bütün hayatı boyunca bedelini ödemek zorunda kalabileceği gerçek bir psikolojik hastalık yaratır. Bu insan adeta, hayatın kendisini yenmesine izin vermiş gibidir. Bunun sadece çaba göstermeyen insanlar için değil, derlenip toparlanmamış insanlar için de geçerli olduğunun farkına varmalısınız. Sadece sıradan çabalar gösteren insanlar ve bu anlamda hâlâ hasta olan insanlar için de geçerlidir çünkü hayatın kendilerine, asla elde edemedikleri bir şeyleri borçlu olduğunu hissederler.

Daha mutlu olmaları gerektiğini hissederler ve sık sık diğer insanların daha mutlu göründüklerini düşünürler. Ve başka insanlar da onlar için aynı şeyi düşünür. Alenen şarkılarını söylemeseler bile belki gizlice içlerinde şarkıları devam eder. İçsel bir üzüntü, bir monotonluk duygusu, çevresinde düşüncelerin toplandığı bir tür içsel yorgunluk ya da engellenme hissederler. Çünkü sürekli gizliden gizliye kişinin hayatını tüketmelerine rağmen hem kişinin yoluna dikilir hem de çok sıklıkla gözlemlenemezler. Sadece daha derin kendini gözlemleme onları açığa çıkaracaktır.

Tüm kendini gözlemleme, içine ışığın girmesine izin vermektir. Kendini gözlemlemenin ışığına -yani şuurun ışığına- getirilmedikçe içimizde hiçbir şey değişemez ve tüm kendini gözlemleme, içimizde neler olup bittiğine dair daha şuurlu hale gelmemiz içindir. Bildiğiniz gibi, yalnız kaldığınızda da, insanlarla bir arada olduğunuz zamanki kadar kendinizi gözlemlemelisiniz. Kendini gözlemleme, içsel dikkattir. Yalnız kaldığınızda içsel dikkate gerek olmadığını düşünmeyin. Yalnızken tamamen farklı "ben"ler, farklı imajinasyon formları, farklı düşünceler, farklı haletler ortaya çıkar. Yalnızken daima iyi arkadaşlar arasında olduğunuzu düşünmeyin; en kötü arkadaş grubu içinde olabilir ve henüz kendi içinizde nerede olduğunuzu ve nasıl bir grubu beslediğinizi gözlemlemeyi düşünmemiş bile olabilirsiniz.

En negatif ve en tehlikeli "ben"leriniz, siz yalnızken ortaya çıkabilir. Sadece tamamen yalnız olduğunuzda, hiç kimsenin bakmadığını hissettiğinizde ortaya çıkan oldukça iyi yazılmış şarkılara sahip olabilirsiniz. Tamam ama siz bakmalısınız. Sırf kapı kapalı diye, hiç kimsenin bakmadığını asla hissetmemelisiniz. Sırf yalnız olduğunuz için kendi içinizde istediğiniz gibi davranabileceğinizi ve en kötü negatif "ben"lerinize izin verebileceğinizi asla hissetmemelisiniz. Bu bağlamda, kendinize karşı sorumluluğunuzla ilgili tamamen yeni bir fikri tarlaya sürmelisiniz. Ortada hiç kimse yok diye içinizde uykuya gidebileceğinizi ve tüm içsel negatif konuşmalarınızdan zevk alabileceğinizi düşünmek, Dördüncü Yol’un ne anlama geldiğiyle ilgili gerçek fikre sahip olmamak demektir.

Bu, içsel samimiyetiniz yok demektir ve bu Çalışma, en gerekli ilk şey olarak içsel samimiyeti talep eder. Hayatta dışsal görünüşümüzü koruruz. Fakat Çalışma’da durum tamamen farklıdır. Çalışma sizin içinizde, kendi içinizde, düşüncelerinizde ve hislerinizde ne olup bittiği hakkındadır. Yalnız kaldığımızda kendi üzerimizde içsel

çalışma ile, sıklıkla tüm bir dışsal durumu değiştirebiliriz. Fakat içsel samimiyet olmadan ve içimizdeki hangi "ben"lerin yalan söylediğini veya şeyleri çarpıttığını vs. gözlemlemeden bunu yapamayız.

Istıraplarımızı Feda Etmeliyiz!

Bazı insanlara karşı negatif olmamak için bir hedef edinebiliriz fakat yalnızsak ve hoşlandıkları şeyleri söylemeleri için negatif "ben"lere izin verip onlarla özdeşleşmemek için hiç çaba göstermezsek, samimi bir şekilde çalışmıyoruz demektir ve birkaç haftalık bir çalışmayı birkaç saniyede mahvedebiliriz.

İnsanlar arasındayken negatif "ben"lere uymuyor fakat tek başımızayken onlara izin veriyorsak ne yaptığımızı sanıyoruz? Durum buysa Çalışma'nın ne demek olduğunu anlamaya kesinlikle başlamamışızdır. Birlikte çalıştığımız bir insanı, içsel düşüncelerimizde ve duygularımızda da dışsal olarak sergilediğimiz kibar davranışlar kadar dikkatli ve şuurlu bir şekilde ele almalıyız. Bunun ne manaya geldiğini göremiyorsak, kendini gözlemlemenin ne manaya geldiğini de göremiyoruz, demektir. Çalışma'da bir şey elde etmek için bir şey feda etmeliyiz. Her şeyden önce feda etmeliyiz derken Çalışma ne diyor? Istıraplarımızı feda etmeliyiz, diyor. Istıraplarımızı sık sık, kolay anlaşılır ve anlaşılmaz şarkılarla ifade ederiz. Dikkatinizi buraya çekmek istiyorum: Biz daha neler olduğunun farkına varmadan kolaylıkla kuvvet kaybetmemize neden olabilecek bu içsel, anlaşılmaz şarkıları gözlemlemeye çalışmalıyız.

> *Sanki kendimizle aramızdaki garip, küçük, üzücü özel ilişkiler gibidir bunlar; bizden kuvvet çalarlar ve alışkanlık olduğu için farkına varamayız.*

Ve son olarak hatırlayalım ki Çalışma'da bir insan sadece başkalarını bağışlayarak gelişebilir. Yani borçlarınızı silmezseniz içinizde hiçbir şey gelişemez. Size borçlu olunduğu duygusu, alacaklı olduğunuz duygusu her şeyi durdurur. Oysa Çalışma, kendini değiştirmek isteyen insanlar içindir, dünyayı değiştirmek isteyenler için değil. Odağını dışarıya veren hem kendini hem başkalarını alıkoyar. İsa'nın insanın düşmanıyla barış yapması gerektiğini söylemesinin içsel anlamı budur:

> *"Senden davacı olanla daha yoldayken çabucak anlaş. Yoksa o seni yargıca, yargıç da gardiyana teslim edebilir; sonunda da hapse atılabilirsin. Sana doğrusunu söyleyeyim, borcunun son kuruşunu ödemeden oradan asla çıkamazsın."*
>
> MATTA 5:25–26

Gizli kaldığı yerden yaşamla ilişkimizi yöneten sesleri tanımaya, dönüştürmeye ilişkin gayretimizin buradaki sonuna geldik. Bu özel gayret zihnimizden ve Yol'un adabı üzerimizden eksik olmasın, Mevlana'nın dediği gibi "DOĞRU İLE YANLIŞIN ÖTESİNDE BİR YER VAR, ORADA BULUŞALIM." AYŞEN MISRA KARALOĞLU ◆

KURAL XII

Grup, Gizli Sırrı Ortaya Çıkarmaya Hazır Olsun

Doğada yeni bir krallık, beşinci krallık ortaya çıkıyor.

KAYNAK ALİCE A. BAİLEY · AGNİ YOGA

> *"Grup, gizli sırrı ortaya çıkarmaya hazır olsun. Grup, öğrenilen derslerin daha yüksek anlamını göstersin; bunlar dört ama aynı zamanda birdir. Grup; Sentez Yasası'nı, birliği ve kaynaşmayı anlasın; dinamik olanla çalışma şeklindeki üçlü yöntem, grubu Tanrı'nın İradesi'nin hüküm sürdüğü Yüce Üçlü'ye doğru birlikte taşısın. Başkalaşımın (Transfiguration) ardından Dönüşüm (Transformation) gelsin ve Başkalaşım ortadan kalksın. Grubun tam merkezinde, Tanrı'nın Her Şey olduğunu ilan eden O.M. duyulsun."*
>
> RUHLAR VE IŞINLAR, KURAL XII

*Bugün yeni bir şeylerin gerçekleşmekte olduğunu idrak etmeniz büyük önem taşıyor. Doğada yeni bir krallık, beşinci krallık ortaya çıkıyor; bu, yeryüzündeki Tanrı'nın Krallığı veya ruhlar krallığıdır. Bu krallık yeryüzüne çökelmektedir ve grup-bilinçli hale gelen ve grup formasyonu içinde çalışabilen kişilerden oluşacaktır. Bu mümkün olacaktır; çünkü bu insanlar (doğası gereği göreceli de olsa) kendi çabalarıyla başlattıkları bir mükemmelliğe*selfinitiated perfection ulaşmış olacaklar ve belirli grup-bilinç genişlemeleriyle özdeşleşeceklerdir. Bu aynı zamanda, geçmişte kendilerini sevdikleri gibi, artık hemcinslerini (insan kardeşlerini) de sevmeye başladıkları için mümkün olacaktır. Kardeşlerim, bunun üzerine berraklıkla düşünün ve eğer yapabiliyorsanız, bu son cümlenin taşıdığı tüm anlamı kavrayın. DINA I*

Savaşçılarım! Hayat gürlüyor—dikkatli olun. Tehlike! Ruh uyarıya kulak verir! Dünya kargaşa içinde— kurtuluş için çabalayın. Sizi kutsuyorum. Kurtuluş sizin olacak! Yaşam ruhu besler. Yüceltilmiş yaşam için çabalayın ve saflığın gerçekleşmesi için. Tüm önyargıları bir kenara bırakın—özgürce düşünün. Moralinizi bozmayın ve umut dolu olun.

Yaşamdan kaçmayın, kurtuluş yolunda yürüyün. Siz ve Biz— burada Spiritte birlikteyiz. Herkes için tek tapınak— herkes için tek Tanrı. Yüce Olan'ın Evinde çok sayıda dünya yaşar, ve Kutsal Spirit her yerde yükselir. Dünya kendine gelip yenilenecek— ve kehanetler gerçekleşecek. İnsanlar uyanacak ve Yeni Tapınağı inşa edecekler.

MORYA'NIN BAHÇESİNDEN YAPRAKLAR I

ÖTEKİ

Tanrımızın Canı Sıkıldı ve Öteki İcat Edildi

Her şeyin bir olduğu yerde anlam yoktur.

YAZAN MERAL BENİMSER

Evren, mutlak bütünlüğün kendi sessizliğinden sıkılmasıyla başladı. Bu sıkılma, bizim gündelik can sıkıntılarımıza benzemiyordu; Mutlak bir potansiyelin, göreceli bir gerçeğe dönüşme ve Saf Varlığın kendi görkemini seyretme arzusundan kaynaklanıyordu. Bilinmeyen dünyaların içinde Saf Varlık, içinde hiçbir ayrım barındırmayan mutlak bir ışık olarak tanımlanıyor ancak biz bu tanımı bugün kolayca yapabiliyoruz, çünkü o ışıktan ayrıldık.

Öyle ya, ışık yansıyacağı bir yüzey bulamazsa kendi parlaklığını nasıl bilecekti? Hiçbir hareketin, hiçbir sesin ve hiçbir ötekinin olmadığı o mutlak durağanlıkta, Tanrı her şeydir ama aynı zamanda da hiçbir şeydir. Çünkü her şey olan bir şey, kendini tanımlayacak bir sınıra sahip değildir.

O halde, sınırın olmadığı yerde her şey bile neyi ifade edebilir ki? Tanrı aynaya baktığında tek bir görüntü görmek istemedi; o görüntünün milyarlarca parçaya bölünmesini diledi. Böylece her birimiz, Tanrı'nın sonsuz niteliklerinden sadece birini taşıyan küçük aynalar olarak varlık bulduk. Sonsuz bir varlık, tek bir sonlu parçaya sığabilir miydi? Elbette hayır. Tanrı ancak milyarlarca ötekinin toplamında kendini tam olarak yansıtabilirdi. İşte bu yüzden başkasıyla var olabilmek, biyolojik ve ruhsal bir zorunluluktur. Her şeyin bir olduğu yerde anlam yoktur; anlam, ancak iki nokta arasındaki gerilimden doğar.

Tevrat'ın Şemot (3:14) bölümünde, Tanrı'nın Musa'ya kendisini tanıtırken kullandığı ifadeyi hatırlayalım: Ehyeh Asher Ehyeh. Genellikle "Ben, Ben Olanım" olarak çevrilen bu cevabın kalbinde, Asher bağlacı duruyor. Bu kelime, tınısal ve felsefi olarak Aher (Öteki) kavramıyla ilişkilenmiştir. Aher, sistemin dışına itilmiş, başka ve yabancı olanı temsil eder. Bu sonsuzluk ile sonluluk arasındaki imkansız denklemi çözmek için, Tanrı kendi isminin ve varlığının tam merkezine bir köprü inşa etmiştir. Mutlak olan Ehyeh, kendi bütünlüğünü ancak sistemin dışına ittiği, kendinden ayrı sandığı Aher üzerinden tecrübe edebilir. Dolayısıyla Öteki; dışlanacak bir yabancı değil, Saf Varlığın kendi ismini tamamlayabilmesi için araya koyduğu o zorunlu ve kutsal boşluktur. Bu isim aslında muazzam bir cevap vermeme halidir: "Ben tanımlara sığmam, Ben sadece varlığın kendisiyim." Tanrı bu ifadeyle kendini tanımlarken bir yandan da evrenin varlık ve ilişki üzerine kurulduğunu

ilan eder. Ehyeh Mutlak Bir ise, Asher o Bir'i yansıtan ayna, yani tek köprüdür.

Öteki, aslında Işık ancak karanlıkta görünür oldu; sevgi ancak senin ben ayrılık korkusunun olduğu dediğin sahte yerde bir anlam kazandı. Ancak burada durup sormalıyız: Barış kurguyu gerçekten bir uzlaşı mıdır? Yoksa barış, aslında çalan bir her türlü anlamın bittiği yerdeki bir sessizlik suikasti midir? Biz barıştan bahsettikçe, aslında hırsızdır... onu imkansız kılan bir tanımlama gürültüsünü besliyoruz. Gerçek barış, iki insanın el sıkışması Tanrı Öteki'ni yarattığı an, evrende ilk kez değildir; iki varlık arasındaki tüm kelimelerin mesafe oluştu. Bu mesafe, beraberinde ölmesi ve çıplak sessizliğin istilasına izin özlemi ve arayışı getirdi. Işık ancak karanlıkta vermeleridir. görünür oldu; sevgi ancak ayrılık korkusunun Öteki, aslında senin ben dediğin sahte kurguyu olduğu yerde bir anlam kazandı.

Eğer karşı çalan bir hırsızdır. Bir başkasıyla gerçekten var tarafta bir öteki olmasaydı; ne aşk, ne irade, olabilmek için, onun seni yok etmesine izin ne de tekamül mümkün olurdu. İşte bu yüzden vermelisin. Bu yıkıma gönüllü olmalısın. başkasıyla var olmaya uğraşıyoruz çünkü Karşındaki insanın gözlerine baktığında kendi beynimizdeki uyuyan kapasiteyi uyandıracak ismini, rütbeni ve hikayeni unutuyorsan; yani o tek anahtar, öteki dediğimiz yerde gizlenmiş. kişi senin kimliğini çalıyorsa, işte barış o Bizim içeriye alamadığımız her öteki, bir başka boşlukta filizlenir. Biz barıştan korkuyoruz formda karşımıza çıkıyor. Ona dokunmadan, çünkü kimliksiz kalmaktan, yani bir hiçliğe kendimizi tamamlayamayız. dönüşmekten ödümüz kopuyor.

Fakat bu tamamlanma süreci, sadece bir araya Peki biz gerçekten birlikte var olmaya gönüllü gelmekten çok daha derin bir feda gerektirir. müyüz? Gerçek birliktelik aslında ortak bir Öteki ile kurduğumuz her bağ, aslında kendi intihardır; eski benlerin ölümü ve yeni bir bizin içimizdeki ben kalesine atılmış bir çentiktir. doğuşudur. İnsan zihni barışı bir ateşkes, bir Zihin, bu birleşmeyi genellikle güvenli bir konfor alanı olarak düşlüyor. Oysa gerçek barış liman, bir konfor alanı sanır; oysa barışın konforlu değildir; o bir yok etme sürecidir. gerçek doğası, egonun tüm savunma hatlarını Öteki ile gerçekten var olmayı istemek, yerle bir eden çok güçlü bir frekanstır. bireysel hegemonya iddiasından ve bizi biz yapan o keskin sınırların güvenliğinden vazgeçmeyi gerektirir.

İnsanlık bu büyük bedeli ödemekten korktuğu için, barış yerine kontrollü çatışmayı, birliktelik yerine mesafeli tahammülü seçer. Gerçek bir birleşmenin gerektirdiği kendini kaybetme riskinden korktuğumuz için, ötekini ne tam olarak yok eder ne de tam olarak kucaklarız; böylece egomuzun sınırlarını korumuş oluruz. Yani biz, mutlak bir sessizlikte yok olmaktansa, gürültülü bir yalnızlıkta hayatta kalmayı tercih ediyoruz. Gerçekten Barış ve Birliktelik İstiyor muyuz?

Ama ya barış, anlamın bittiği yerse?

Gerçek Barış, Karşıdakinin Varlığında kaybolma cesaretidir. Barış, senin onayına bağlı bir seçenek değil; evrensel bir işleyiştir. Sen ne kadar ben ayrıyım dersen de, sistem seni eninde sonunda o Birlik merkezine geri çağıracaktır. Bu bir besin zinciridir; evrenin kendi kendini yeme biçimidir. Barış, bu zincirin farkına varıp, ötekinin seni tüketmesine kutsal bir rıza göstermektir. Bir başkasının içinde erimek, onun tarafından sindirilmek... Gerçek barış, karşıdakinin varlığında kaybolma cesaretidir. Peki, biz buna direnirsek ne olur? Barış, senin onayına bağlı bir seçenek değil; evrensel bir işleyiştir. Sen ne kadar ben ayrıyım dersen de, sistem seni eninde sonunda o Birlik merkezine geri çağıracaktır.

Bu bir besin zinciridir; evrenin kendi kendini yeme biçimidir. Barış, bu zincirin farkına varıp, ötekinin seni tüketmesine kutsal bir rıza göstermektir. Bir başkasının içinde erimek, onun tarafından sindirilmek... Gerçek barış, karşıdakinin varlığında kaybolma cesaretidir. Bu yok oluş gerçekleştiğinde, beynin uyuyan lobları aktive olur ve ayrılık frekansından Kuantum Süperpozisyon haline geçeriz. Süperpozisyon; bir parçacığın aynı anda birden fazla durumda bulunabilme yeteneğidir; yani ben ve ötekinin ayrı hücreler değil, aynı olasılık havuzunda rezonansa giren tek bir varlık spektrumu olmasıdır. Bu hale geçmek, bilincin sadece kendi sınırlarında değil, tüm olasılıklarda aynı anda tezahür etmesidir. Barış, ateşi söndürmek ile gerçekleşmez; onu suyla terbiye ederek evreni yürütecek güce dönüştürmekle kazanılır.

Barış, içimizdeki yakıcı ateşi söndürüp onu yokluğa mahkum etmek değildir; Sönmüş bir ateş, enerjisi çalınmış bir soğukluktan başka bir şey üretemez. Gerçek barış, bu yıkıcı ateşi suyun bilgeliğiyle, merhametiyle, esnekliğiyle ve akışkanlığıyla terbiye ederek, ondan büyük bir buhar gücü elde etmektir.

Ateş tek başına yakar, su tek başına boğar; ancak ikisinin transmutasyonu, evreni yürütecek olan o yaratıcı iradeyi doğurur. Bu, ham bir enerjinin yüksek bir amaca hizmet edecek şekilde saflaştırılmasıdır. Biz barışarak zayıflamıyoruz; aksine, birbirimizi yok etmek için harcadığımız o Tanrısal enerjiyi, ortak bir gerçeği inşa etmek üzere geri kazanıyoruz. Bu transmutasyon, zıtlıkların birbirini yok ettiği bir savaş değil, iki ayrı

nehrin okyanusta birleşerek devleştiği kaçınılmaz bir kavuşmadır.

> *Tüm yolların sonunda tek bir gerçek kalıyor: Eve Dönüş.*

Biz öteki ile barıştığımızda aslında kendi enerjimizi egonun tüm kısıtlamalarından kurtarıp, evrenin geniş alanlarına yayıyoruz. Artık bir başkasını yıkmak için savunma duvarları örmek zorunda kalmayan zihin, o muazzam enerjiyi yeni dünyalar inşa etmek, saklı yetenekleri uyandırmak ve Tanrısal olanı yeryüzünde somutlaştırmak için kullanmaya başlıyor. Gerçek barış, iki yarım varlığın birbirine mesafeli tahammülü değildir. İki ayrı olasılık dalgasının tek bir süper pozisyonda çökerek, evreni yeniden kurgulayan mutlak bir ışık rezonansına dönüşmesidir. Tüm yolların sonunda tek bir gerçek kalıyor: Eve Dönüş. Barış, bizim Eve Dönüş biletimizdir. Öteki ile anlam bulan ve anlamın bittiği yerde sonlanan bu oyun, her nehrin okyanusa dökülmesiyle bitecek.

Bizler birbirimize baktığımızda aslında Tanrı'nın kendi parçalarını tanıyıp tanıyamayacağını test ettiği trajik bir sahnenin içindeyiz. Anlam, bu parçaların birbirine “Sen Bensin” dediği o büyük sessizlik anında zirveye ulaşacak. Kaçma, direnme; çünkü öteki sensin ve bu birleşme zaten gerçekleşecek. Soru şu: Sen bu muazzam ışığa gönüllü müsün? Zamanın ilerisine uzanan bu kadim ortaklıkta, öteki bittiğinde hikaye biter; hikaye bittiğinde ise sadece "O" kalır. Dışarıda kimse yok. ◆

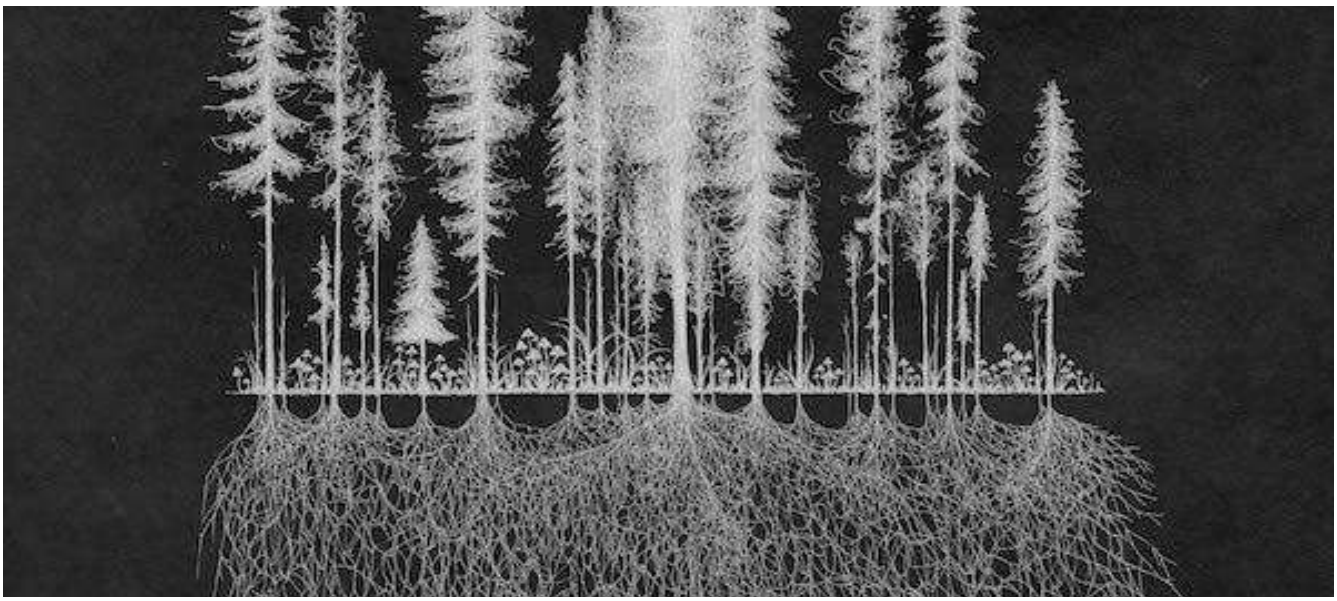
> *Dışarıda kimse yok.*

BARIŞ, BAŞKASIYLA VAR OLABİLMEK VE ÖTEKİ

Aynı Toprağın Farklı Kökleri

Barış, herkesi aynı bitkiye dönüştürmek değildir.

YAZAN RASİM CAN GÜLDEREN

Belki de bu kavramları anlamanın en kolay yollarından biri doğaya bakmaktır. Çünkü doğa insanın unuttuğu pek çok gerçeği sessizce yaşamaya devam ediyor. Kendi yasaları çerçevesinde sürekli değişen canlı, cansız, görünen ve görünmeyen varlıkların bir arada bulunduğu, dünyanın döngülerine uyum sağlayabilen büyük topluluğa doğa diyebiliriz. Doğada barış, her varlığın kendi yaşamsal amacına yönelirken ötekilerle de uyum içinde var olabilmesidir.

Barış, herkesi aynı bitkiye dönüştürmek değildir. Barış, farklı köklerin aynı toprağı paylaş abilmesidir. Bu uyumu anlamak için doğanın krallıklarına bakabiliriz. Bitki krallığını besleyen mineral krallığı, evrimin ilk görünür basamağıdır; Sessiz ama taşıyıcıdır. Üzerine basılan, çoğu zaman fark etmediğimiz, fakat yaşamın temelini hazırlayan ilk hizmettir. Hayvan ve insan krallığını besleyen bitki krallığı ise kendini feda etmenin en sade örneklerinden biridir. Evrimin ışığa ilk yönelişi olan heliotropizm, belki de çabamızın ve ilk farkındalığımızın simgesidir. Işığa yükselirken karanlığa kök salan bitkiler; toprağın derinliğini inkâr etmeden göğe uzanmayı öğretir. Doğanın döngülerinde bırakmayı bilirler. Kimi zaman kuru bir dalı terk ederler, kimi zaman açmış bir çiçeği soldururlar, kimi zaman da büyük öğretmen güneş uzaklaştığında kışla beraber yapraklarını dökerler. Kaybı dönüşümün parçası olarak kabul ederler. İnsan krallığının istek ve arzularına teslim olmuş hayvan krallığıysa kendi doğalarında birbirlerine kendini feda ederek ilerliyorlar.

Kaybı dönüşümün bir parçası olarak kabul etmek: Doğanın sessiz ve derin bilgeliği Sürüler hâlinde hareket eder, beraber korunur, beraber göç eder, beraber yas tutarlar. Kimi zaman yavruları için kendilerini tehlikeye atar, kimi zaman bütünün devamı adına içgüdüsel bir düzen içinde yaşarlar. Doğaları gereği aldıkları kadar vermeyi de bilirler.

> *Doğanın döngülerinde bırakmayı bilmek, yeniden doğmanın ilk şartıdır.*

Peki ya insan? Daha yükseğe ulaşmak adına gerçek bir çabamız var mı? Öteki dediklerimizle barış içinde yaşayarak kendimizden verebiliyor muyuz? İnsanlık ailesi olarak yalnızca başkaları için fedakârlığı değil, kendi gerçeklerimize sadakati de unutmuş gibiyiz. Artık çoğu zaman kendi düşüncelerimize bile sahip çıkamıyoruz. İrademiz elimizden alınırken kılıcın yerini budama makası alıyor. Işığa yönelen tepe sürgünlerimiz kuru yaş demeden budanıyor. Yatayda büyüyen ağaçların çalılaşması ve birbirleriyle karışması zamanla güneşi

kapatıyor. Bu yüzden mi bizi yalnızca yatay büyümeye zorluyorlar?

> *Işığa yükselirken karanlığa kök salmak: Toprağın derinliğini inkâr etmeden göğe uzanmak.*

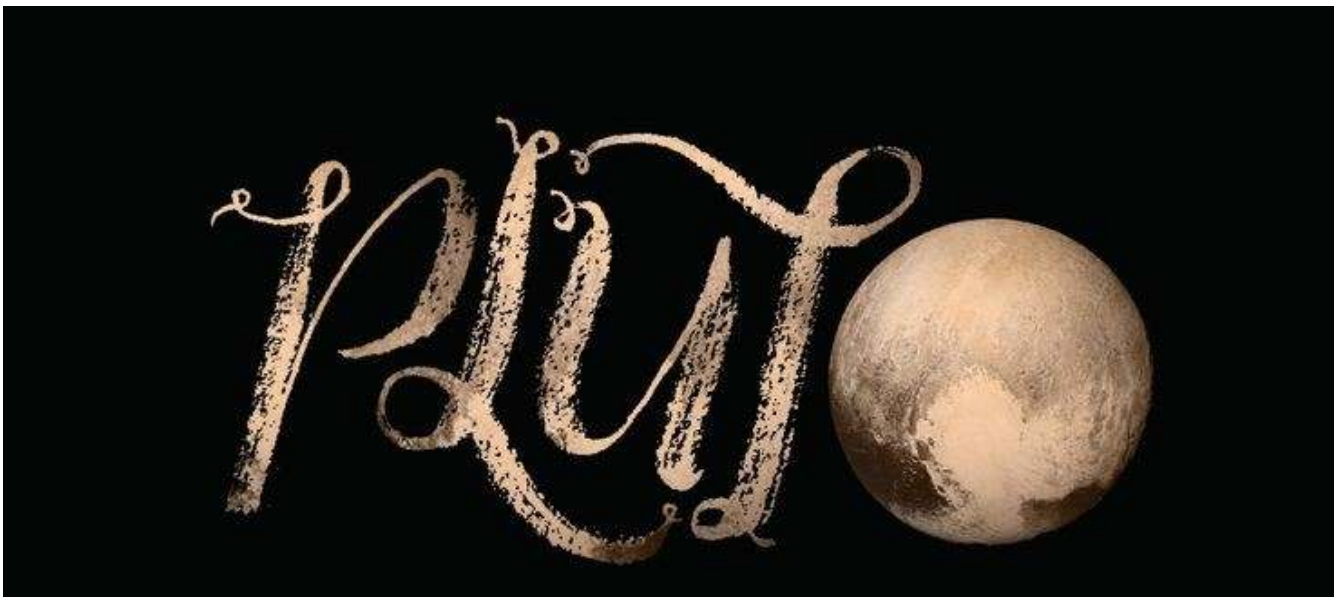
Oysa her insanın içinde uyanmayı bekleyen bir bahçıvan var. Neyin budanacağını, neyin sulanacağını, hangi dalın kuruduğunu bilen sessiz bahçıvan. Kendimizi arzularımıza değil, gerçeğimize feda ettiğimiz gün; içimizdeki ötekiyle barışacak, dışımızdaki ötekiyle de aynı bahçede yaşayabileceğiz. Çünkü barış, herkesi aynı bitkiye dönüştürmek değildir. Barış, farklı köklerin aynı toprağı paylaşabilmesidir. ◆

DEĞERSİZLİĞİN CEVHERE DÖNÜŞÜMÜ

Plüto

Savaştan sonra barışın gelmesi; değersiz bir parça iken pırıl pırıl parlayan bir cevhere dönme.

YAZAN DAMLA GÜLEÇ

2006 yılına kadar gezegen olarak adlandırılacak fakat daha sonra bu statüden düşürülecek bir gezegen keşfedildi. 134340 Pluto. 24 Ağustos 2006'da, Uluslararası Astronomi Birliği (IAU ya da UAB) Güneş Sistemi'nde bir gezegen olmanın koşullarını tanımlamış ve Eris ve Ceres ile birlikte "Cüce Gezegenler (Kuiper Kuşağı) adı altında başka bir sınıfa dahil edilmiş oldu.

Pluto dışlandı. Eşzamanlılık prensibi bu konuda da çalıştı ve Pluto astrolojik haritalarda dışlanmayı anlatan bir gösterge olarak karşımıza çıktı. Astrologlar için hâlâ bir gezegen konumunda olan Pluto'dan oldukça yararlanılır. Öteki olanı, dışlanmış olanı, görünmek istenmeyeni hatta görmek istemediğimiz kişileri ve durumları anlatan Pluto, Yunan mitolojisinde Hades ile eşleştirilmiştir.

O Yeraltı Tanırısı'dır ve ölüler diyarını yönetir. Yani çok da tercih etmediğimiz bir mekanın sahibidir. Hades hem kişi olarak hem de mekana isim verir. Ölüler diyarı da onun Tanrısı'nın adıda Hades'tir. O halde Pluto da hem dışlanmış kişileri, gidilmek istenmeyen yerleri ve aynı zamanda çok ağza alınmak istenmeyen durumları temsil eder. Hades'in kelime kökenine baktığımızda Antik Yunanca Ἅιδης (Hāidēs) veya Ἅδης (Hādēs) sözcükleri ile karşılaşırız ve "görünmeyen, görülmeyen yerin tanrısı" anlamlarına gelir. Burada iki durum ile karşı karşıyayız. Birincisi istemediğimiz, dışladığımız bir kişi/durum. İkincisi görünmeme hali. Hades karanlıktır, yerin çok altıdır ve bilinmeyen bir yerdir.

Gidildiğinde bir daha geri dönüşü yoktur. (Mitolojide Hades'in bazı istisnalar yaptığını görüyoruz, yoksa yumuşak kalpli bir Tanrı mı?) Basit bir mantık ile kafamızı çevirmediğimiz bir şeyi göremeyiz. Dikkat ve gereken ışık olmazsa nesneleri görebilmek mümkün olmayacaktır. O halde, dışlanan bir birey görünmez hale gelmiştir. Görünmeyen bir kişi/ bir durum ile nasıl mücadele edebilirsiniz? ya da başka bir soru soralım fiziksel görünümündeki bir değişim, fizikselin ötesinde herhangi bir "norm"un dışında olma durumu bir kişiyi görünmezliğe, dışlanmaya itmek için yeterli kriterler midir?

Derginin bu sayısının konusu "barış, başkasıyla var olabilmek ve öteki" olarak belirlendiğinde hemen aklıma Pluto geldi. Yüzeyindeki kocaman kalp görseli ile uzakta olsa da Güneş'e Neptün'den daha fazla yakınlaşabilen ama bir süre gezegen olarak adlandırıldıktan sonra ondan bile onun gibi daha birçok gök cismi olduğu görülüp statüsü değiştirilen Pluto. Ona kendimce hakkını vermek isterim. Araştırma yaparken karşıma Paloma Picasso çıktı. Aslan burcundaki Plutosu haritanın en tepe noktasında ben buradayım edası ile dimdik duruyordu. Doğduğu yıl babası Pablo Picasso Uluslararası Barış

Konferansı için bir güvercin çizmiş. Paloma da güvercin anlamına gelen İspanyolca bir isim. Sistem bizimle semboller ve eşzamanlılıklar ile konuşur.

Paloma, mücevher tasarımcısı ve iş kadınıdır. En çok Tiffany & Co ile yaptığı işler ve parfümleriyle tanındı. Parçaları birleştirmeden önce burada bir parça daha ekleyelim. “Pluto (Plüton) ismi, Antik Yunanca'da "zenginlik" anlamına gelen πλοῦτος (ploutos) kelimesinden türetilen Ploutōn (zengin/zenginlik veren) ismine dayanır.” Astrolojide de yeraltı zenginlikleri, yer altından çıkan madenler özellikle litosferin daha alt katmanlarında oluşan değerli taşları sembolize eder. Bu taşların nasıl oluştuğunu hiç düşündünüz mü? Çok kabaca, yüksek ısı, basınç ve çeşitli minerallerin ve uzun yılların bir araya gelmesi ile oluşur. Kömürüm elmasa dönüşüm hikayesini herkes bilir. Süreci tamamlamak için kararlı, istikrarlı en önemlisi de dayanıklı olmak gerekir.

Pluto da ölüleri tekrar yeryüzüne çıkartmamayı göze alacak kadar kararlı. Bir yandan da Persephone’ye olan aşkı var. Mitolojik hikâyelere baktığımızda aldatma çok yaygın görülür. Peki Hades? Aldatmayan nadir Tanrılardandır. Sadıktır. Aşkı çok güçlüdür. Yavaş yavaş toparlamadan önce, Pluto’nun keşif dönemine bakalım. 1930 yıllarına doğru zamanda geriye gidelim. 1929da patlak veren büyük buhran iyice derinleşmiş, ekonomik olarak yıpranan halk kurtarıcı adaylarının totaliter rejime doğru sürüklemesini göz yumarken ikinci dünya savaşına doğru ilerleyen bir dönem. Güçlü olmak, güçlenmek ve ötekileştirmek. Sadece sisyasi ve ekonomik ortamda değil bilim dünyasında da epey mücadeleler yaşandı. Bilimadamları birbirlerine hakarete varan ithamlarda bulundular.

Şimdi parçaları birleştirelim. Zorlu koşullardan doğan güzellikler teması karşımıza çıkıyor: Savaştan sonra barışın gelmesi, değersiz bir parça iken parıl parıl parlayan bir cevhere dönme, öteki iken parmak ile gösterilen bir değere dönüşme ve hepsinin temelinde aşk. İnsanın dönüşüm yolculuğu gibi, insanın tekamül yolculuğu gibi. Birliğe giden yolda, ışıklı yolda ilerlemeden önce karanlıkta kalması, üstünün başının kirlenmesi ama o kiri pası üzerinden atmaya karar verip kendini ışığın yönüne doğru çevirmesi, ışıkla beraber sevginin hücrelerine dolması gibi. Modern ekol Pluto’yu Akrep burcunun yöneticisi olarak atamıştır. Ezoterik Astroloji ise Balık’ın yöneticisi olarak belirlemiştir. Akrep doğasının hırsında, mücadele gücünde aynı zamanda derinlere inen bağ kurma yetisinde, görünmeyene ulaşma hevesinde ve Balık doğasının bir olana susamışlığında, ışığa özleminde ve sınırsızlığında Pluto’yu bulabilirsiniz. Sevginin gittikçe artması dileğiyle, ◆

TOHUM DÜŞÜNCE

Aynı Göğün Altındayız

İnsanlık ailesinin unuttuğu bir kelime: "Barış"

YAZAN ÖZGE SEVİNÇ

Nasıl hatırlayacağız ve bu nasıl mümkün olacak? Güzel sorular… Bu noktadan başlayalım ve ilerleyelim. Başımızı gökyüzüne, yükseklere çevirelim. O uçsuz bucaksız mavi göğün altında bir arada yaşayan bizlerden acaba kaçımız o beyaz güvercini görüyor, görmek istiyor ya da arıyor olabilir?

> *Barışın bir noktasındayım ve sağlayabileceğim noktadan sevgi ve gerçek ışık akabilir.*
>
> TİBETLİ

Bu sorunun cevabı belli: Sadece " bir grup insan" o beyaz güvercinin uçmasını ve herkesin onu görüp, hissedilebilmesini istiyor (-genelde büyük öğretmenlerin benzer sorulara verdikleri cevap gibi.) Keşke hepimiz aynı anda aynı şeyi isteyebilecek aşamaya gelebilmiş olsaydık…. O zaman zaten Dünya daha kutsal bir gezegen olurdu. Demek ki bunun zamanı, koşulları ve geçilmesi gereken eşikleri var. Henüz bunu isteyemediğimiz, hissedemediğimiz için ise savaşlar, öfke, canilik hem içsel hemde dışsal çatışma olarak devam etmekte.

Şimdi yukarıda bahsettiğimiz gibi "Barış bilincine" ya da "Mesih bilincine" (ki bu Dünya Ana'nın bağlı olduğu, 2. ışın Sevgi-Bilgelik departmanının işleri. Sembolleri arasında Beyaz Güvercin de bulunmakta) ulaşabilmekte yatıyor. Bu departmanın sorumluluğunu İsa Öğretmen&Budha birlikte paylaşıyor olmalarına rağmen kendilerini Feda etmeleri tam olarak anlaşılamamış olduğundan dolayı -döngü- devam etmekte. Daha yaşanabilir Dünya için el ele verelim! Başka bir Dünya mümkün! Doğru insan ilişkileri, Doğru düşünce yapıları… İle.

Dünya nüfusunun büyük yüzdelerine sahip 4 büyük dinin temsilcilerinin, bir araya gelerek barış zamanı artık, ortak paydada birleşelim, dediklerini hiç duymadık, pekİ neden duymuyoruz?

Uçurtmayı Vurmasınlar

Sloganlar güzel. Lise çağlarımdan beri birçok pankarta yazdık, afişler hazırladık...daha bitmedi o kavga, sürüyor. "Barış" kelimesini bu topraklarda benim gibi Uçurtmayı Vurmasınlar filmindeki Barış adındaki çocuk karakteri ile öğrenenler (ezen-ezilen) ya da bir Hindistanlının haksızlık karşısında Gandi'nin kilometrelerce yürüyüşü ile (fakir-zengin) ya da Abd'li papaz Martin Luther King'in yaptığı çağrılarla (siyahlar-beyazlar)...

Tam da bu noktada İkinci Dünya Savaşı'nda Barış Paktını BM'de imzalatan Nicholas&Helena ROERİCH öğretmenlerin sayfaya gelmeleri ile konu taçlanıyor...Ve daha bir sürü örnek verilebilecek mücadelelerle dolu bu döngü, bedeller ödenerek, feda edilerek kazanılan kalıcı barış-ın hiç kolay olmadığını bizlere öğrettiyor. Her anlamda, içte ve dışta. İşte bu yüzden, durduğumuz nokta, bulunduğumuz taraf zaten "Öteki".

Roerich Paktı'nın (Barış Bayrağı) 15 Nisan 1935'te Washington'da ABD ve 20 Latin Amerika ülkesi tarafından imzalanmıştır.

Ötekiler yani Biz, zencisi-beyazı-yerlisi-çingeni-ateistidincisi-alevisi-sunnisi-zazası-çerkezi-hristiyanı, hindusu-lgbtqlusu-işçisi-köylüsü-kadını-erkeği-öğrencisi-esnafı.. zaten barış isteyen taraf BİZİZ. Peki ya Onlar? Onlar ne istiyor? Başkasıyla var olabilmek için "BİRLİK" duygusunu, dayanışmanın ağlarını ören-Bizler, merhameti, sevgiyi çoğaltanlar, savaş meydanlarında ortak sofralar kurup bir lokma ekmeği paylaşanlar, ne oldu kimlikler ortadan kalktı! Barış için ilk masaya oturanlar daha ne kadar kapsayıcı olabilir? Savaşı başlatan ya da savaş isteyen Biz değiliz ki.

Bence tam da burada bir sorun var. Çünkü şu an devam eden İran - ABD savaşında olduğu gibi barış koşulları ortada yok, İran'ın teslim olmasını istiyorlar. Kuralları koyan, boyun eğdirmeye çalışan Onlar-Onlara kocaman kalplerimizle sevgi mi gönderelim? Sizce çözüm bu mu?

Bomba yağdırıyorlar, hem de özgürlük, barış adı altında, biz çiçek mi verelim? Verebiliriz ama önce yuvarlak masa etrafında oturabilme aşamalarına gelebilmeleri gerekiyor. Tecrübelerimiz var 🙂 Babam olsaydı tam burada "Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok."derdi. Kötü, kötüdür. Eteğimizdeki taşları dökelim, artık. Ötekiler güçsüz, pis, yetersiz vs. değiller. Bu realite eskide kaldı: "Sana tokat atana diğer yanağı da dön."denilir Anadolu mistiziminde. Bunlar denendi.

Elitleri-Onları da gördük teşhir dosyalarında, maskeleri düştü! Kraliyetten, Kiliseden, Sanat, Akademi vb. dünyasından profesörleri, devlet insanlarını... "Kan emiciler, elleri kanlı, malikanelerinin duvarlarından kan damlıyor." (Demir Ökçe-Jack London.) Başkasıyla var olabilmek, dengeleri biraz da sağlayabilmekte yatıyor sanırım. Çünkü değerlerimiz farklı, bambaşka. Ve bu artık katlanılacak, görmezden gelinecek aşamayı epey geçti. Sırf kendi çıkarları için canlıları, canlılığı yok ediyorlar. İnsanları katlediyorlar. Yeşil-i, Mavi-yi, Beyaz-ı renkleri kaybediyoruz. Tiranlığa geçit yok! Taro'nun Kule kartı güzel bir sembolizm olarak burada, sağ üstte sözüm ona Özgürlük Heykeli. Öteki olan ya da Ötekini de-düşünen, hisseden, bize destek olan -Prometheus, Herkül, Hz. Hızır, Master DK, Madam....

İçinizden kim geçiyorsa, kalbinizdeki Üstada çağrı yapın! Değişim, Dönüşüm zamanı, ilahi adaletin şimşeği elbet çakacak, biz hazır olalım-birbirini benzer hissedenler olarak! Çözüm, başka bir noktada, Kova çağının çağrısı ile hareket edebilmekte yatıyor. Kova Çağı ile topluluklar, gruplar oluşmaya başladı. Toplumsal değişim dönüşümlerin ardından birleşerek büyüyen, yeni döneme adapte olabilecek, cesur, korkusuz, adaletli, birlikte, bir arada tohumu yeşerten, büyüten Yeniden yana, ışığa doğru ilerleyenler gelecek. "Öteki Biziz, artık Onlar Düşünsün." Bu düşünceyi büyütebiliriz. "SADECE " BİR GRUP İNSAN"

Bu mektup, korkunun her türünü reddeden ve "Yeni Dünya"nın inşası için gereken sarsılmaz cesareti anlatan muazzam bir manifesto niteliğindedir. "Tüm korkuları kovuyoruz. Korkunun her kanadı insanı aşağıya doğru çeker. Korkunun çok yönlülüğünü tekrarlamak gerekir; aksi takdirde bir yerlerde hoşgörülü mırıldanmanın küçük gri tüyü kalır, ama onun arkasında yine aynı korku idolü olacaktır. Korkunun renkli tüylerini rüzgâra atıyoruz: Donmuş dehşetin mavi tüyleri, Titreyen ihanetin yeşil tüyleri, Gizlice kaçan sarı tüyler, Çılgın kalp atışlarının kırmızı tüyleri, Suskunluğun beyaz tüyleri, Uçuruma düşmenin siyah tüyleri... Yüzücüler, gücünüzün elverdiği her şeyi yaparsanız, en yıkıcı dalga sizi nereye götürebilir? Sizi sadece yukarı taşıyabilir. Ve sen ekici, tohumları dağıttığında hasat bekleyebilirsin. Ve sen çoban, koyunlarını saydığında açık bir ışık yakacaksın. Yeni Dünya'nın ateşine sadece korkusuzlar dayanabilir." Helena Roerich ◆

BARIŞ, BAŞKASIYLA VAR OLABİLMEK

Barış ve "Öteki"

Ama işin bir de "başkası" tarafı var.

YAZAN FATİH TEKDEN

Bazen barış denince aklımıza büyük anlaşmalar, imzalar, liderler gelir. Oysa barış çoğu zaman çok daha küçük bir yerde başlar: İnsanın kendi içinde. İçimizdeki gürültü dinmeden, dışarıda sessizlik kurmak pek mümkün olmaz.

Çünkü insan, kendiyle kavga halindeyken başkasıyla huzur içinde olamaz. Bu yüzden barış dediğimiz şey, aslında biraz da kendimizi anlamaya çalışmakla başlar. Ne hissediyoruz, neden böyle hissediyoruz, neye kızıyoruz, neden kırılıyoruz... Bunları fark etmeden kurduğumuz her ilişki eksik kalır. Ama işin bir de "başkası" tarafı var. Ve çoğu zaman asıl zor olan da burası. Çünkü başkası dediğimiz şey, bizden farklı olan her şeydir. Farklı düşünen, farklı yaşayan, farklı inanan...

Hatta bazen sadece farklı hissettiği için bile bize uzak gelen insanlar vardır. İnsan doğası gereği kendine benzeyene yaklaşır, benzemeyenden ise biraz geri durur. Bu çok insani bir refleks. Ama işte tam bu noktada bir seçim yapmamız gerekir: Ya o farklılığı bir tehdit olarak göreceğiz ya da bir şey öğrenme ihtimali olarak.

"Öteki" dediğimiz kavram burada ortaya çıkıyor. Öteki, aslında biz olmayan her şey. Ama çoğu zaman bu kelimeye istemeden bir mesafe, hatta bazen bir soğukluk yüklüyoruz. Sanki öteki, bizden ayrı ve uzak kalması gereken biriymiş gibi. Oysa biraz durup düşününce şunu fark ediyor insan: Hepimiz bir başkasının "ötekisi"yiz. Yani kimse tamamen merkezin kendisi değil. Herkes bir başkasının hikâyesinde farklı, yabancı, anlaşılmayı bekleyen biri. Başkasıyla var olabilmek dediğimiz şey, tam olarak burada anlam kazanıyor. Bu, sadece aynı ortamda bulunmak değil. Aynı havayı solumak ya da aynı şehirde yaşamak hiç değil. Bu, gerçekten karşıdakini görmek demek. Onu kendi kalıplarımıza sokmadan, olduğu gibi anlamaya çalışmak.

Belki tamamen anlamayacağız, belki hiç aynı fikirde olmayacağız ama yine de saygı duyabileceğiz. İşte bu, gerçek bir beceri. Ve açıkçası, öğrenmesi zaman alıyor. Çünkü bize çoğu zaman farklılıkların problem olduğu öğretildi. "Biz" ve "onlar" diye ayırmak kolaydır. Zihni yormaz. Ama bu ayrım, görünmez duvarlar örer. Önce düşüncede başlar, sonra dilde yer eder, en sonunda da davranışa dönüşür. Bir bakmışsın ki aslında hiç tanımadığın insanlara karşı mesafe koyuyorsun. Sadece sana benzemiyorlar diye. Oysa biraz yakından bakınca herkesin bir hikâyesi olduğunu görüyorsun. İnsanlar durduk yere böyle olmaz. Bir düşünceyi, bir tavrı, bir hayat tarzını seçmelerinin mutlaka bir nedeni vardır.

Belki yaşadıkları, belki öğrendikleri, belki de hiç sorgulama fırsatı bulamadıkları şeyler. Bu farkındalık, insanı yumuşatıyor. Sert yargılar yerini meraka bırakıyor. Böylece "Bu insan neden böyle?" sorusu, "Bu insan

yanlış!" düşüncesinden daha çok kapı açıyor. Empati dediğimiz şey tam burada devreye giriyor ama çoğu zaman yanlış anlaşılıyor Empati, karşındakiyle aynı fikirde olmak değildir. Onu haklı bulmak hiç değildir. Empati, sadece anlamaya çalışmaktır. Kendi gözlüklerini bir anlığına çıkarıp, onun gözlerinden bakmayı denemektir. Bunu yaptığında, pek çok şeyin aslında sandığın kadar siyah-beyaz olmadığını fark ediyorsun. Tabii bu kolay değil. Çünkü insanın kendi doğrularından vazgeçmesi ya da onları sorgulaması zor gelir.

Ama belki de mesele vazgeçmek değil, genişletmektir. Kendi doğrularını korurken başkasınınkine de yer açabilmek. Bu, insanı zayıflatmaz. Aksine daha sağlam bir yere taşır. Barış dediğimiz şey de böyle bir yer aslında. Herkesin aynı olduğu bir dünya değil; herkesin farklı olduğu ama buna rağmen bir arada kalabildiği bir düzen.

"Seni anlamaya çalışıyorum."

Barış belki de tam olarak bu: Anlamaya çalışmak. Tam olarak başaramasak bile denemek. Her seferinde biraz daha yaklaşmak. Çünkü insan, tek başına tamamlanan bir varlık değil. Başkasıyla, yani o "öteki" dediğimiz şeyle birlikte anlam kazanıyor. Ve belki de en güzeli şu: Gerçekten dinlediğin, gerçekten anlamaya çalıştığın bir insan, bir süre sonra artık "öteki" olmaktan çıkıyor. Belki de en çok unuttuğumuz şey şu: Kimse tamamen anlaşılmış hissetmiyor bu hayatta. Herkes bir yerlerde yanlış anlaşılmış, eksik duyulmuş ya da hiç dinlenmemiş. Bu yüzden biri seni gerçekten dinlediğinde, yargılamadan, bölmeden, acele etmeden dinlediğinde, aradaki mesafe bir anda kısalıyor.

Tanımadığın biri bile bir anda yabancı olmaktan çıkabiliyor. İnsan ilişkilerinde kırılmalar çoğu zaman büyük sebeplerden değil, küçük ihmal edilmiş anlardan doğuyor. Dinlememek, anlamaya çalışmamak, hemen hüküm vermek... Bunlar birikiyor ve zamanla araya görünmez duvarlar örüyor. O duvarlar yükseldikçe de "öteki" dediğimiz şey daha da uzaklaşıyor. Oysa bazen sadece bir cümle yeter: "Seni anlamaya çalışıyorum." Bu cümle her şeyi çözmez belki ama bir kapı açar. Ve çoğu zaman barış, tam olarak o kapının aralanmasıyla başlar. Büyük değişimler, gerçekten de böyle küçük ve samimi anların içinde filizlenir.

Gerçek barış, sessizlik değildir. Bazen tartışmanın içinde bile barış olabilir. Eğer o tartışmada saygı varsa, dinleme varsa, anlamaya niyet varsa... İşte orada barış vardır. Günlük hayatta bunu çok küçük anlarda yaşıyoruz aslında. Bir tartışmada sesini yükseltmemek, birine hemen etiket yapıştırmamak, bir cümleyi sonuna kadar dinlemek... Bunlar çok basit gibi görünür ama etkisi büyüktür. Çünkü barış, büyük laflardan çok küçük davranışlarla büyür. Bir de şu var: İnsan bazen kendine karşı da "öteki" olur. Kendi içinde kabul edemediği taraflarını dışarı iter. Belki korkularını, belki hatalarını, belki de zayıf yönlerini. Oysa insanın kendisiyle barışması da, başkasıyla kurduğu ilişkiyi doğrudan etkiler.

Kendini kabul edebilen biri, başkasını da daha kolay kabul eder. Kendine karşı acımasız olan biri ise genelde başkasına karşı da sert olur. Sonuçta mesele çok karmaşık gibi görünse de aslında çok temel bir yere dayanıyor: Kabul. Kendini kabul etmek, başkasını kabul etmek, farklılığı kabul etmek. Bu kabul, pasif bir boyun eğiş değil. Bilinçli bir tercih. "Seni anlamaya çalışacağım." deme cesareti. ◆

YETSER HARA VE YETSER HATOV

Şalom'un Metafiziği

Yetser Hara ve Yetser Hatov bağlamında insan

YAZAN NİL ALİS NUGNES

בראשית, Bereşit, (başlangıçta) kelimesi Tora'nın ilk kelimesidir çünkü kabalistik literatüre göre yaradan evrenleri ב)Bet) harfi üzerine kurmuştur. Bunun en öne çıkan sebeplerinden biri, Bet harfinin gematriasının 2 rakamsal değerine sahip olmasıdır. 2 rakamı kutupsallığı ifade ettiğinden dikkate değer bir okuma oluşturur. Gerçekten de Bereşit bölümü yaratımı ışık-karanlık, gece-gündüz, yer-gök, kara-deniz, tohummeyve, büyük-küçük, evcil-yabanıl, erkek-dişi gibi düaliteler üzerinden anlatır.

Düaliteler, kaotik bir ayrışmayı ifade etmekten ziyade kozmik nizamın bir özelliğidir. Savaş ve barış da insanoğlu yeryüzü sahnesine çıktığından beri onun yaşamını şekillendiren bir düalitedir. Savaşta ya da barışta olma eğilimi yaratımın önemli unsurlarından olan insanda bulunan bir diğer düalite ile açıklanabilir; yetser hara ve yetser hatov. Yetser hara bireyin kötülük yapma, yıkma, bireyci eğilimini, yetser hatov ise iyilik yapma, düzen kurma, etik eğilimini ifade etmektedir. İnsanın içindeki çatışma veya denge bu iki kavram arasındaki kuvvetli etkileşimden doğar. Bu kavramlar yaratılışta yaradan tarafından insanın fıtratına özgür irade kapasitesinin temel şartı olarak eklenmiştir. Maneviyatı edinen ilk insan olan אדם, Adam'ın ismi bize bu konuda yine önemli bir düalitenin bilgisini sağlamaktadır.

İsmi hecelerine bölersek א, Alef sessiz bir harf olup nefes sesini anlattığı için yaradanın insana üflediği ruhtur ve üst alemleri anlatır. דם, dam ifadesi ise İbranice'de kan anlamına gelmekte olup et bedeni ve alt alemleri ifade eder. Hayat, işte bu iki kutup arasında geçen mücadeleden ifşa olan bir sonuçtur. Bu nedenle savaşlar da canlılığın tüm katmanlarının bir parçasıdır. Bitkiler daha fazla mineral ve su için etrafındaki bitkilerle savaşır, hayvanların dünyasında çoğu kez öl ya da öldür kuralı geçerlidir, insan ise hayatını kazanmak için durmadan bir emek ortaya koymalı ve bazen de kendisi ile dahi mücadele etmelidir. Kısaca, savaş yalnızca birbiri ile karşılaşan iki ordunun güç gösterisi değildir, tüm canlılıkta ve insanın içinde de savaşlar ve çatışmalar vardır. Yine de canlılar krallığında bu kutupsallığın ve mücadelenin ötesine geçebilecek tek canlı insandır.

Bu bitmeyen çabada insan, kendisi ve ötekini savaşmaktan alıkoyacak nasıl bir bilinçle hareket etmelidir? Şalom, merhaba ifadesi, basit bir temenni cümlesi, hızlıca düşünülmüş bir selamlama formülü değildir. İnsanları barış bilincine davet eden güçlü bir mekanizmadır. İnsanın bir diğeri ile karşılaşması, iki zıttın, "ben" ve "sen"in bir araya gelmesidir. Bu durumda karşıtlar birbirine "!שלם", "Şalom!" derler. Şalom barış, tamlık, bütünlük demektir, taraflar birbirine barış ve tamlık dileme yolu ile birbirlerine, birbirleri ile savaşmayacaklarının teminatını beyan etmiş olurlar.

Kabala geleneğinde bir kelimenin anlamını bulmanın yollarından biri kelimenin Tora'da ilk geçtiği yeri anlam katmanlarına göre PARDES sistemine uygun ölçüde incelemektir.

Şalom kelimesi, Tora'da ilk kez Bereşit'in 29. bölümünün 6. pasuğunda geçmektedir. Bu pasukta Yaakov şalom kelimesini kullanarak Nahor'un torunu Lavan'ın sağlığını sormaktadır. Öyleyse şalom ile kastedilen ilkin bedensel tamlıktır. Zaten öyledir ki bedensel tamlık ve bütünlük olmadan huzur da bulunamaz. Bu nedenle iki insan karşılaştığı zaman birbirlerine "Şalom!" diyerek ilkin birbirlerine bedensel tamlık ve sağlık dilemektedirler. Diğer yandan şalom aynı kökten gelen şalem kelimesi ile de ilgilidir. Şalem, tamamlamak ve bütünlük demektir, iki zıttın bir araya gelerek birbirini tamamlaması ve mükemmelliğe ulaşması anlamına gelir. Şalom dediğimizde aslında ikincil olarak muhatabımıza "Sen beni, ben seni tamamlıyoruz, bir araya gelerek mükemmelliği oluşturuyoruz." demiş oluruz.

Bu sayede niyet ve arzularımızda düalitenin ötesine geçmiş olmaktayız. Kelimenin kabalistik anlamını anlamak için İbranicede dört harften oluşan bu kelimenin dört harfinin de açılımını yapmak gerekir. ש, Şin harfi şekina kelimesinin baş harfidir. Şekina tanrının insana en yakın parçasını temsil eder; bu parça insanın içinde yaşar ve insanlar kolektif olarak bir araya geldikçe ortaya çıkarak çoğalır. ל, Lamed harfi limud, çalışmak, öğrenmek kelimesinin baş harfidir. Limud, hangi yaşta olursak olalım hepimizin birer öğrenci olduğumuzu ve eğitimin yaşam boyu olduğunu ifade eder. ו, Vav harfi İbranice'de bağlaç olan ve anlamına gelir ve kelimeleri birbirine bağlar, kabalistik açıdan ise kişilerin birbirine bağlanmasını ifade eder.

Son olarak ם, Mem sofit harfi piktogram bakımından dört yanı kapalı bir harftir ve tamamlanma ve bitişleri ifade eder. Mem sofit harfinin bu konseptteki anlamı kendimizi geçmişin yaralarına kapatmak, hatalardan ders alarak kendimizi özgürleştirmektir. Bu dört bağlama göre insan ancak; ilahi varlık, bilgelik, bağlılık ve değişim yanyana geldiğinde şalom kelimesi ile ifade edilen huzuru ve bütünlüğü bulabilir.

> *Savaş, hiçbir zaman meşru bir hedef değildir.*

Şalom kelimesinde bir de içrek bir düalite vardır. Şalom, ש, Şin harfi ile başlar ve Mem sofit harfi ile biter. Alfabedeki Alef, Mem, Şin harfleri sıra ile hava, su ve ateş elementlerini sembolize ederler. Görüldüğü üzere bu durumda, şalom kelimesi ateş elementi ile başlamakta ve su elementi ile bitmektedir. Bu da yine zıtlıkların arasındaki birleşmeyi temsil ederek "ben" ve "sen" dengesini kurmaktadır. Geleneksel sisteme göre Am Israel, Israel halkı Avram (Hz. İbrahim) ve Israel'in (Hz. Yakup) yolunu benimseyen tüm etnik bileşenleri ve onların yine aynı yolu benimseyen soyunu temsil etmektedir. Bilinmelidir ki bu nedenle bu kavram tek bir biyolojik soya ya da kimliğe atfedilemez.

Onların yolunu takip eden herkes kimlik gözetilmeksizin İsraeloğludur ve bu nedenle İsraeloğlu kolektif bir ruhtur. Geleneklere göre bir İsraeloğlu, daha fazla güç, toprak veya para elde etme, kan dökme veya bir toplumu yok etme amacı ile savaşamaz ve ötekine zarar veremez ve savaş hiçbir zaman meşru bir hedef değildir, amaç yaşamın varlığını korumaktır. İsraeloğulları yalnızca barışı getirme amacı ile ve yalnızca yaşamlarının tehdit altında olduğu belirli etik sınırlar altında savaşırlar. Bu doğa, ahimsa yasasının zarar vermekten kaçınma ilkesine benzetilebilir. Bu nedenle şalom, barış ifadesi İsraeloğullarının yaşamının önemli bir parçasıdır ve birbirlerini barış ile selamlarlar. Şalom, barış kavramı yalnızca toplumsal bir nezaket kuralı değil, yaratılışta insana verilen ahlaki bir ölçü olarak değerlendirilmelidir fakat günümüzde bu ölçünün sıklıkla ihlal edildiği bir gerçeklik ile karşı karşıyayız.

Sivillerin, doğal çevrenin ve gelecek nesillerin ağır bedeller ödediği çatışmalar, insanlığın teknolojik gelişimine rağmen ruhsal olgunluk ve sorumluluk bakımından hâlâ kırılgan olduğunu göstermektedir. Savaşın kendisi, geleneksel öğretilerde belirtilen yetser haranın kontrolsüz biçimde güç kazandığı dönemlerin tipik bir göstergesi olarak yorumlanabilir. Öyle ki Yaakov ve Esav'dan bu yana savaşın ancak son çare olarak, belirli sınırlar ve etik kurallar çerçevesinde yürütülmesi gerektiği daima vurgulanır.

Her Şeyin Zamanı Var

Geleneksel kuralların zayıfladığı veya göz ardı edildiği dönemlerde şalom bilinci daha da önemlidir çünkü silahların susması, öteki için de barış dileme sorumluluğu ile gelir. Bu nedenle insanın görevi, düalitelerin kaçınılmaz varlığını kabul etmek ancak onları yıkıcı bir çatışmaya dönüştürmek yerine, bilgelik ve ölçülülük aracılığıyla dengeye getirmektir. Böylece yaratılışın temel amacına uygun bir barış, bütünlük ve tamlık hali yani şalom yeryüzünde mümkün kılınabilir. Bu yazıyı, hatırlamanın da gelişimin bir parçası olması sebebiyle yine düaliteler ve denge üzerine kurulu Kohelet 3:1-8 ile bitirmek isterim. Her şeyin mevsimi, göklerin altındaki

her olayın zamanı vardır. Doğmanın zamanı var, ölmenin zamanı var.

Dikmenin zamanı var, sökmenin zamanı var. Öldürmenin zamanı var, şifa vermenin zamanı var. Yıkmanın zamanı var, yapmanın zamanı var. Ağlamanın zamanı var, gülmenin zamanı var. Yas tutmanın zamanı var, oynamanın zamanı var. Taş atmanın zamanı var, taş toplamanın zamanı var. Kucaklaşmanın zamanı var, kucaklaşmamanın zamanı var. Aramanın zamanı var, vazgeçmenin zamanı var. Saklamanın zamanı var, atmanın zamanı var. Yırtmanın zamanı var, dikmenin zamanı var. Susmanın zamanı var, konuşmanın zamanı var. Sevmenin zamanı var, nefret etmenin zamanı var. Savaşın zamanı var, barışın zamanı var. ◆

YOLUN BAŞLANGICI

Kendini Gözlemleme

Maurice Nicoll, Gurdjieff ve Ouspensky Öğretisi Üstüne Psikolojik Yorumlar kitabından derlenmiştir.

DERLEYEN IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

Oysa Çalışma der ki insan, içsel durumu konusunda bir çokluktur ve bu çokluklar "ben"ler veya insandaki egolar olarak anılır. Dördüncü Yolun (Çalışma) amacı bir insanı kendisi hakkında düşündürmektir ve bu kendini gözlemleme ile başlar.

Kendini gözlemleme yoluyla insan er geç bir olmadığını görür ve böylece daimi bir birey olduğu illüzyonunu kırar. Biz, kendimiz olduğumuzu düşünürüz. Oysa Çalışma der ki insan, içsel durumu konusunda bir çokluktur ve bu çokluklar "ben"ler veya insandaki egolar olarak anılır. İnsan, daimi bir "ben" sahibi değildir, her an biri onun sorumluluğunu alan, onun sesiymiş gibi ondan dışarıya konuşan farklı "ben"ler sürüsüdür. Bu açıdan insan, sahibi olmayan fakat her biri efendisi adına konuşan birçok hizmetkarın olduğu karmaşık bir eve benzetilir. Muhtemelen hepimizin duyduğu gibi kişinin değişmeyen daimi bir "ben" ya da ego sahibi olduğunu sanmak, yapılabilecek çok büyük bir hatadır.

> *BÜTÜN BU ÇOKLUĞUN İÇİNDE BİR "BEN" DE ASLA UZUN SÜRE AYNI DEĞİLDİR. O, SÜREKLİ DEĞİŞİR.*

Hepimiz, farklı kişiler kalabalığından başka bir şey değiliz; bazıları iyi bazıları kötü... Bu insanlardan her biri -içimizdeki her bir ben- belirli zamanlarda bizim sorumluluğumuzu alır; isteklerini bize yaptırır, dilediğini söyler; hissediyor ve düşünüyormuş gibi hisseder ve düşünür. Ancak bunların farkında olmak için kendini gözlemlemede yeterli pratiğe sahip olmamız gerekir. Bütün bu çokluğun içinde bir "ben" de asla uzun süre aynı değildir. O, sürekli değişir. Eğer kişi gerçekten, kendi hakkında buluş ve tahayyül değil de kendini bilmeyi arıyorsa bunların hepsi gözlemlenmeli ve bilgi sahibi olunması gereken kişiliğe ait farklı benleri keşfetmelidir; aksi takdirde kendini bilmek mümkün olmaz. Ve tabii ki başka bir kişiyi de her zaman bir ve aynı kişi olarak almak, onun tek bir ben olduğunu sanmak belki ona şiddet uygulamaktır ve aynı şekilde kendine de.

G. I. Gurdjieff

İki gözleriyle bakar, iki kulaklarıyla dinler ve kendi dışlarındaki şeyleri görüp duyarlar. Bu durumda kendileri denen şu şey de nerededir acaba? Bir insan kendini, kendisi olarak kabul ediyorsa kendini gözlemleyemez. Her şey kendisidir. Her şey "ben" olduğuna göre üzerinde çalışacak ne var? Her şey "ben" ise "ben"i kim gözlemleyebilir? Cevap, tabii ki hiç kimsedir. Bir şey kendini gözlemleyemez, bunun için içinde farklı bir şey olmalıdır. Kişi kendini gözlemlemeye başladığı anda iki tane olacaktır: Gözleyen ve gözlenen taraf. Bu bölünmeyi daha açık bir şekilde yapmak için mücadele etmezse bulunduğu yerden asla kımıldayamayacaktır çünkü kendi içinde yer alan her şeyi kendisi olarak ele alacaktır, onların hepsine "ben" diyecektir ve böylece her şey "ben" olacaktır.

Kendi içinde olan her şeyle özdeşleşmesi ve hepsini "ben" olarak kabul etmesi sebebiyle, her şeyin değişmesini imkansız hale getirecektir çünkü her şey kendini "ben" illüzyonu arkasında saklayacaktır ve kişinin içinde yaşamaya devam edecektir. İçlerinde her şeyi hâlâ ben olarak kabul eden ve içlerindeki her düşünceye, her halete, her güdüye, her hisse, her duyuma, her tenkide, her öfke duygusuna, her negatif duruma, her itiraza, her hoşlanmamaya, her nefrete, her keyifsizliğe, her depresyona, her kaprise, her heyecana, her kuşkuya, her korkuya ben diyen insanlar... Her içsel konuşma zincirine ben diyorlar; her negatif monoloğa, bütün şüphelerine, her acı verici duyguya, her tür negatif imajinasyona, yaptıkları her harekete...

İçlerinde olup biten her şeye ben diyen insanlar. Bütün tezahürlerine, bütün mekanikliklerine, bütün içsel yaşantılarına "ben" derler. Böyle bir durumda çalışma ancak dışsal olarak dinlenen bir şey olabilir; kendilerine söylendiğini duydukları bir şey, hatırladıkları ya da hatırlamadıkları kelimeler... Fakat kendi üzerinde çalışmanın ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikirleri yoktur çünkü şu ana kadar "kendileri" diye bir şeyin mevcudiyetine dair bir fikirleri olmamıştır. İki gözleriyle bakar, iki kulaklarıyla dinler ve kendi dışlarındaki şeyleri görüp duyarlar. Bu durumda kendileri denen şu şey de nerededir acaba?

Bir insan kendini gözlemlemenin sonucu olarak şunu söyleyebildiği zamana kadar değişmeye başlayamaz: "Bu ben değilim." Kendi içindeki bir şeyi gözlemlerken içsel olarak bunu söylemeye başladığında, onu kendisinden ayırmaya başlar. Yani onun dışında "ben" duygusunu almaya başlar, sonunda ve sıklıkla sadece bir mücadeleden sonra, gözlemlediği şey kendisinden uzaklaşmaya başlar ve kendi iç dünyasında belli bir mesafeye geçer. Fakat gözlemlediği şeyin kendisi olduğunu düşünürse, bu (mesafenin gerçekleşmesi) imkansızdır çünkü o hâlâ "ben" olarak kalacaktır ve "ben" değişemez, böylece hiçbir bölünme mümkün olmayacaktır ve gözlemlediği şeyi, kendi içinde bir "ben" olarak ele almak yerine, "ben" olarak ele aldığı için onunla birlik —yani kendi— olarak kalacaktır. ◆

HİDRA'NIN DOKUZ BAŞI

Sular Gelir ve Gider

Herkül, Hidra'yı dokuz farklı başı olan bir canavar olarak değil, tek bir canavar olarak görmek zorundaydı.

YAZAN ÜMİT ÜNAL

Herkül, Hidra'yı dokuz farklı başı olan bir canavar olarak değil, tek bir canavar olarak görmek zorundaydı. Döngüler yasasının anlaşılması, evrimin altında yatan yasalar hakkında bilgi sahibi olmamıza ve yaratılışın ritmik çalışmasının farkına varmamıza olanak saglar.

Bu arada, kendi yaşam dürtülerimizi incelerken de denge kazanırız, çünkü onların da kendi gelgitleri vardır ve ışık dönemleri ile karanlık dönemler arasında geçiş yaparlar. AK MAJİ ÜZERİNE BİR İNCELEME Öğrenciliğin Yolu - Alice A. Bailey Zorlu bir aşama daha. buraya ve burada yazabilmenin en zorlu hali aslında yazıya dökebilmenin mümkün olamadığı onlarca geliş. bilmediğiniz tamamıyla bilemediginiz üstelik bildiğiniz sanabilme durumunun hiç olmadığı tam tersine bilmediğinizi bildiğinizden emin olarak yazabilmek. aslında bir çaba hep burada olabilmek. tek güvendiğiniz onca yıllardır hiç deneyimlememiş olduğumuz bir iyicil kontrol (belki daha doğruya yakını mavi nefesli bir rehber) bir ruh koruyucusu ile ilerleyebilme sakinliği ile yatışarak dinginlenerek çabalamak.

Barış 'ı anlamaya çalışarak çoğu kanala değerek çabalarken, barış'ın savaş karşıtı ile nasıl eşleştiğine uzanarak düşünmek. barış kavramının bu kadar yüklü bir yorgunlukla ifade ettiği durumu ilk kez algılıyorum. yükü -savaş ya da çatışma ya da iyi ya da kötü ama kontrol edilemeyen hasarları olan bir durumun dinginleştigi bittigi anda mı çıkıyor *barış. yoksa çatışma -savaş olmadan da mümkündü ama biz mi sıralamayı şaşırarak savaş olmadan algılayamadık bu mavi nefesli özel varoluş durumunu bir anlaşma mı bu barış'la yaşamak varolmak dengesinin belirli aralıklarla kayboldugu sonrasında çok tekrarlanan antlaşmalardan sonra beliren. Sürekli kurgulanan şartlara bağlanan. tanımlamalarla aramdaki ilişki mesafeli çok. anlamakta zorlandığım ama hissettiğime dair iyi bir duyum aldıgım içimden.

Her şey sadece durumu, rengi, ısısı ya da ışığı -karanlığı ile beliriyor. İzledigim şeyler, durumlar, içinde var olabildiklerimden daha fazla. Şiddet, yok oluş, çürüme, kontrolsüz ve adil olmayan güç -adil olmanın içeriğini ve boyutlarını da tam olarak algılama gücüm olmasada ve tabi çok az yetiyle. Ama bir yandan her şeyin içinde ki çatışma hallerine -her şeyin sayısız farklı türevli - ihtimalli denge arayışına dikkat ederek fark etmeye çalışanlardanım. Öğreneceğim. kaç gelişte kaç tekrarda olursa olsun aitlenme başarısıyla bir bütünün parçası olarak ama çatışmalarla gelen uyum içinde bazen taşıyamadığımız güçlü zorluk ve yoğunluklarla nefesimizi

kesiyor gibi hissediyorum. çatışmalar çoğunlukla *savaş döngüsü gibi çoğu şeyi yok ederek deforme ederek kanatarak çok acıtıyor. bilmiyorum anlayabilmem de henüz olası değil yol çok uzun ve çok deneyimsel içinde aydınlanmanın tamamlanamadığı varoluş biçimlerinde.

Bu an'da belki görünen ve görünür olmayanı ya da henüz göremeyenlerin algısıyla hareket etme halinde en büyük yardım yine mavi renkli nefes ve solukların sesine dikkat etmek en güçlü referans olarak algılıyorum. ışınlarla anlamak renklerini algılayarak ve derin yansımalarını hissederek.

İnsan Krallığının Işını - Çatışma yoluyla uyum ve ayırt edici seçimler aracılığıyla bilgiye erişme gücü, insanlığı tamamen etkileyen ve onu ilahi bir amaca doğru ilerleyen temel etkilerdir. Bu etkiler, bir kişinin güvenebileceği ve mutlak olarak güvendigi hazırlayıcı faktörlerdir. Kazanımın garantisi oldukları gibi, aynı zamanda kargaşanın ve geçici zorluklarında garantisi niteligindedirler. Uyum, güzellik ve yaratıcı güçle ifade edilirken; savaş, stres ve zorlanma ile elde edilir. BİIgi ise, sonu gelmeyen seçimlerin acısıyla zamanla erişilir ve yaşam deneyimi boyunca sunulan bu seçenekler, gerçek değerlerin duyusunu, ideal vizyonun ne olduğunu ve cazibenin ardındaki gerçekliği ayırt etme yeteneğini oluşturur. -Şu anda insanlık, sembolik olarak Dünya 'da gün ışığında ilerlemektedir. ve büyük döngüde insan evrimini başlatma sürecinden sorumlu olan iki ışında önemli rol oynamaktadır. amacımız, hem bireysel hem de bütünsel olarak yüksek ve düşük yönlerin veya ilkelerin uyumlu hale getirilmesidir.

Bu süreç, çatışma ve mücadeleyi içerebilir, ancak sonunda güzellik, sanat ve yaratıcılıkta sentezi ortaya çıkarır. Bu sonucun mümkün olması için, dördüncü ışınla birlikte insanın ilahiliginin yansımasını üreten somut bilimin beşinci ışınının güçlü bir şekilde çalışması gerekmektedir. EZOTERİK ASTROLOJİDE YEDİ IŞIN - Avni Onur Sevinç

Öteki - üstesinden gelemeyeceğim açılımlara sürüklüyor beni. içinden çıkabilmenin mümkün olmadığı olamadığı bir kayboluş tanımı bu bende.yazarak yazabilmeye çalışarak kaybolmak erimek durumu bu benim gibi kendi cahilliğimle mücadele eden bilinçte.bir çaba çağrısını alınca *öteki -olana yakın durum anlamaya çalışarak kayboluyorum aslında. sonucum belki sonuçsuz ama her varoluş için bir diğeri öteki mi? Biz olamadığımız alanlarda. ben olarak kaldığımızda kalmayı bilinçli bilinçsiz tercih ettiğimizde. biz ve bir bütün olarak varoluşu algılamak ve gerçekten bütüne aştlenebildigimizde *öteki daha mı küçülen bir boyutta azalma yaşıyor ya da kalkıyor ortamdan. ben olunca *öteki oluyor -savaş olunca mı sonuç *barış oluyor. yoksa barış tek başına bir yaşama biçimin adı mı? yoksa öteki aslında biz oldugumuzda ifade biçiminden kalkıyor ve siliniyor mu.

Öteki - orayı işaret eden kendine benzemeyene dair referansları olanın işaretledigi yerdeki duruş mu? karşıtı? neyi? peki o işaretlenen yere varıp oradan işaretleyene baktığımızda öteki için orada duran da *başka bir öteki degil mi? bir anlamda Herkül 'ün Hidra'yı görme biçimi gibi, dokuz farklı canavar olarak görme ve dokuz öteki ile savaşması gibi bir yol ile dokuz ötekinin, aslında bir öteki olduğuna indirgenmesi ve bütüncül olarak görebilmesi ile kazanılacak bir * başka barış sonucu mu bu. öteki -en tanıdık öteki öncelikli olarak kim/ler tarafından tanımlanıyorsa aslında kendine en yakın kendi içindeki öteki mi? Ya da eşikte duran mı - bizi yüksek planlara geçirmeyen mi -uğraştıran engelleyen? hep orada olan onu tanımlayanın başka renkli bir izdüşümünün hali mi? olduğumuz olmadığımız, anladığımız uzağında kaldıgımız, anlayamadığımız içimizde bizimle yürüyen mi, omuzlarımızda taşıdığımız onlarca başlarımızdan mı yoksa?

burada olmakla ilgili bu kanalda buraya aitlenmekle ilgili başka bir tecrübelenme yaşarken daha çok insanlaşma olarak tanımlanabilir mi bilemiyorum ama çok ince ve naif bir bağla bağlantı noktaları o kadar çok görünür oluyor ki ışığın ince damarları gibi, birini *öteki olarak görebilme seçeneği yok oluyor bir anlamda. ya da kendini de bir başkası için *öteki olma ihtimalleri.birleşiyor tüm kanallar damarlar, anlama ve bağ kurabilme çabası başka bir dille tamamlanıyor. tarifi zor, anlatımı zor ama bütünle ritmik hareketlerin müthiş bir orkestradan *başka bir alana ait bir müzigi kusurlarıyla kusursuzca iyicil bir görevle çalıyor. içeriye ışık giren kalplerden bilinç lerden farklı çağrılar yanıtlar alan bir müzik bu.

EŞİKTE DURAN VARLIK Bütün eşiklerin hepsinin beden bulmuş hali gibi. Çünkü sizin ikiziniz gibi görünüyor. Aynısı, biraz daha güçlüsü olabilir. Çünkü onu devireceğinize tam olarak inanmıyor. bu ciddi bir mücadele, evet başka bir sözcük seçemedim burada, çünkü zorlu, hiç kolay değil. İçsel dünyada görenler bilir, bütün bilinçaltınız oradadır, siz yarı bilinç ve bilinçle ona ışık getirirsiniz.

belki bir gün referansları daha doğru okuyabilme yeteneği artan bir duruma gelebilme olasılığı ile gerçek planın içinde olası zamanlama ve süreç anlayışına dair daha anlaşılır ipuçları yakalayabilirim ama belki kaçıncı gelişle kaçıncı gelişte. Ama şu anda yansıyan bu tüm ilerlemenin içinde, ışıkla aydınlanın içinde yaşadığımız evrenin birçok noktasında devam eden bir *öteki

anlayışının yıkımlarına tanık olmak çok tekrarlı bir oluşum gibi. bir tehdit mi bu yoksa bir direnç mi, kasıtlı mı ya da farkındalığın doğal sınavı mı. yine bir film bu noktada aklımın içinde ve o an filmin oyuncularıyla aynı anda yüzleştiğimiz *öteki olanın aslında biz olduğunu hatırlıyorum. o şok etkisi ve o ana kadar görünür olanın izleyicisi ve oyuncusuyla biz olduğunu düşünürken aslında görünmeyen olanın biz olduğuna tanık olma hali çok etkili bir uyanıştı. (*the others -Alejandro Amenabar)

-Bir toprak parçası üzerinde kavga eden insanlar gibi. Burası benim! senin değil, benim! Bir o yana bir bu yana.yapacak bir şey yok, savaşı kaybedecekler. Karanlıkta kalamayız, eğer yanlış tercih yapmadıysak. (Günlük Hayata Okült Bakışlar, Avni Onur Sevinç)

HİDRA'NIN DOKUZ BAŞI

Herkül'e verilen görevin dokuz yönü vardı. Hidra'nın her başı insanı kuşatan dokuz sorunu temsil etmektedir. Bu başlardan üçü cinsellik, konfor ve para ile ilgili iştahları sembolize eder. Diğer üç baş korku, nefret ve güç isteği ile ilgilidir. Son üç baş aydınlanmamış zihnin kusurlarını temsil etmektedir: gurur, ayrılık ve zulüm. Böylece Herkül'ün üstlendiği görevin boyutları açıkça görülmektedir. İnsanları sıklıkla felaket trajedilerine götüren enerjileri dönüştürme sanatını öğrenmek zorundaydı. Zamanın başlangıcından beri insanoğulları arasında tarifsiz bir yıkıma yol açan dokuz kuvvetin yeniden yönlendirilmesi ve dönüştürülmesi gerekiyordu. Bugün insanlar, Herkül'ün başardığını başarmak için hâlâ çabalamaktadırlar.

Güç arzusu. Geçtiğimiz birkaç yüzyıl boyunca insan, sevgiden çok daha fazla bir güç enerjisini salıverdi. Olan şey ise dengesizlik ve eşitsizlik. Güç, sevgi ile ilgisi olmadığında, yozlaştırıcı bir güçtür. İnsan ilişkilerinde pek çok trajedi başkalarının yaşamlarına hükmetme, davranışlarını belirleme ve düzenleme konusundaki kontrolsüz arzudan kaynaklanır. Etik ilkelerin yerine güç kaygılarını koymak, sürekli bir çekişme doğurur. Yüzyıllar boyunca yol gösterici olan yüksek idealler (kardeşlik, iş birliği, idealizm), toplumda belirleyici faktör güç olduğu sürece sönük kalır. Ancak dönüştürüldüğünde güç istenci, başarma istenci ve fedakârlık istenci olur. Sert benmerkezci irade, hayırsever armağanların dağıtım aracına dönüştürülür. O zaman gerçekten de güç sevgiye hizmet eder ve sevgi gücü yüceltir.

Ayrılık. Analitik zihin, parçayı bütünden üstün tutarak böler ve alt bölümlere ayırır. Kapsamlı birlik gerçeğinden çok çeşitliliğin göstergelerine vurgu yapılır. Bu tür parçalanmış düşünme, senteze yönelik isteğe engel olur. Bu tutum, insanlar arasındaki benzerliklerden çok farklılıkların bilincindedir; dini, ruhsal dürtünün tek bir ifadesinden ziyade bir dizi karşıt birim olarak kavrar; toplumdaki sınıfların karşıtlığını, insanları kardeş yapan ortak insanlıktan daha önemli görür; dünyayı tek bir dünya olarak değil, bir dizi farklı millet olarak görür. Herkül, Hidra'yı dokuz farklı başı olan bir canavar olarak değil, tek bir canavar olarak görmek zorundaydı. Kafaları birer birer ayırmaya çalıştığı sürece başarısız kaldı. Sonunda bir birim olarak onunla uğraştığında zaferi kazandı. Herkül, analiz yapan zihin seviyesinden (alt akıl, kama-manas) daha parlak bir ışık çağırır (soyut akıl, manas). Sorununu bilinçaltının bataklığını durmadan karıştırmak yerine, savaşını daha yüksek bir boyuta taşımaya çalışır.

Alice A. Bailey, Herkül'ün Görevleri ve Astrolojik Yorumları

Savaşmak ya da barış olmak-la ilgili öyle çok değerin olduğunu algılarken sayısız varyasyonu sıralayabilmek bile yine başka bir yetenek ya da tecrübe gerektiriyor bunu anlıyoruz bir anda. savaştığımız onlarca başlı canavar aslında varılan tüm varış noktaları gibi vardığında *varış aslında yeni bir başlangıç noktası. ne çok derinlikle anlatıyor herkül ve hidra buluşması. yaşamın içinde mutlak odaklanmayı mutlak anın kalbine uzanabilmeyi, amacı deneyimsizlik ve deneyimin tekrarlı değişkenliğini. varoluş aslında tekrarlı dönüşümle yeniden onlarca yüzlerce varoluşun bir anı sadece belki. savaşmak değil aslında barış * olabilmek asıl zorlu olanı. Dili daha dengeli olan saygı derinliklerinde ustalaşarak anlayarak saflaşabilmenin durağı aslında *barış olmak. bütünü görebilme yeteneği belki -Altın ışık diski'nin delindiği ve gerçek güneşin göründüğü, yolun aydınlattığı ve daha farkındalıklı bir bilinçle ışığa doğru ilerleyeceğimiz.

En zor olan şeylerden biri de, insanların özgür iradelerinden oluşan dereleri aynı nehirde birleştirmektir. Dikkati kendi yaratımlarının sonucuna çekebilecek hiç bir şey yok; ne büyük bir afet, ne de kıyamet. En zorlu felaketlerden sonra bile yaşamda kalmayı başaranlar meydana gelen kıyımın nedenini düşünmeyi gerekli bulmadılar. Kendilerini bedbaht bir hayatın masum kurbanları gibi hissettiler. Bilgisi az olanlar bizi yok kere korkutmaya çalışmakla suçlayacaklar. Böyle yapmak yerine tarihin eski sayfalarını karıştırsınlar. İnsanlığın felaketlerini incelesinler. Belalar gökten kaynaklanmadı, yeryüzünün ateşiyle tutuşturuldu. Ancak insanlığı, kendilerini yok etmemek, gezegeni, yok etmemek ve evrenin kutsallığını kirletmemek üzere önceden uyarmak ve ikna etmek için

sözler yetersiz kaldı.(Roerich, Şambala: Üstatların İzinde)

◆

> *Ne iyi, ne güzeldir birlik içinde kardeşçe yaşamak! Başa sürülen değerli yağ gibi, sakaldan, Harun'un sakalından kaftanının yakasına dek inen yağ gibi. Hermon Dağı'na yağan çiy Siyon dağlarına yağıyor sanki. Çünkü RAB orada bereketini, sonsuz yaşamı veriyor.*
>
> MEZMURLAR 133

BİR ORMAN OLABİLMEK

Ağaçlardan Gelen Bilgelik

İnsanlık ailesi olarak bir orman olabilmek

YAZAN BUSE YAVUZ

"Bir ağaç, yalnızca kendisini çevreleyen orman kadar güçlü olabilir." (Ağaçların Gizli Yaşamı) Hepimiz günlük hayatın koşturmacasından biraz uzaklaşıp nefes alabilmek adına zaman zaman doğanın şefkatli kollarına kendimizi bırakmak isteriz. Kısa süreliğine de olsa ormanda yapılan yürüyüşün beden ve ruh sağlığı üzerindeki etkisi bilimsel olarak da kanıtlanmış bir gerçektir ancak çoğu zaman bu iyileştirici gücün nedenini pek sorgulamaz, temiz hava ve doğa diyerek perdenin arkasını aralamayı düşünmeyiz.

Şimdi biraz bu büyülü orman evreninin işleyişine yakından bakalım. Peter Wohlleben'in Ağaçların Gizli Yaşamı adlı kitabı ağaçları ve oluşturdukları ormanları daha iyi anlamamıza olanak sağlıyor.

Yazara göre ağaçlar da insanlar gibi bir topluluktur. Birbirleriyle kökleri aracılığıyla iletişim kurarlar. Yaklaşmakta olan bir tehlikeyi fark eden ağaçlar ormandaki diğer ağaçlara uyarıcı sinyaller gönderir, bazı durumlarda aralarında su ve besin paylaşımı yaparlar. Toprağın altındaki görünmez ama son derece gelişmiş olan iletişim ağlarında her bir ağacın yeri ve rolü vardır. Tıpkı insanlık alemi içinde her birimizin yeri ve rolü olması gibi. Bireysel hayatlarımızın içinde bazen öyle kayboluyoruz ki daha büyük bir sistemin parçası olduğumuzu unutabiliyoruz. Dünya'yı sadece kendi köklerimizin uzandığı yere kadar tanıyoruz. Oysa içinde bulunduğumuz ormanın(evren) ağına bağlı kalabilsek ruhumuzu beslemek için farklı kaynaklar arayışına girmemize gerek bile kalmayacaktırEvet bir soru duyar gibiyim eğer ortada bir topluluk varsa ayrışmalar ve çatışmalar da kaçınılmazdır değil mi?

Öyleyse ormanlarda da bu durum söz konusu olmalı.. Kısmen mevcut ama bize verdiği güzel bir öğreti ile. Günümüz dünyasındaki ayrışma, farklı kültür, köken, dil gibi daha doğal şekillenen ve içinde yaşadığımız aslında canlı bir organizma gibi var olan Dünya küresini zenginleştiren, geliştiren hazineler olmaktan ziyade ayrıştıran, birini diğerine öteki ve yabancı kılan silahlar haline dönüştürüldü. Şimdi bu silahları ülkelerin birbirlerini yok etmeye veya kontrol etmeye çalıştığı senaryoların ana unsuru olarak görüyoruz. Ormanlarda ise durum daha farklı. Hiçbir ağaç türü başka bir ağaç türünü ormandan atmaya çalışmaz. Biri diğerinden daha önemli değildir. Doğal süreçlerinde ışık, su ve mineraller için hem toprak altında hem de gökyüzünde bir mücadele verirler.

Daha çok ışığa ulaşmak isteyen ağaçların dalları büyümek zorundadır. Daha çok mineral almak isteyenlerin ise kökleri kalınlaşmalı ve derinlere inmelidir. Gelişim süreçlerinde zayıf kalanlar ise doğal olarak bulundukları

ortama adapte olabilirler ya da zamanla orman tabakasını zenginleştiren küçük alanlar yaratırlar. Buradan anladığımız üzere herbir ağaç türü kendi özelliklerine göre ormandaki yerini ve rolünü üstlenir. Dalları gökyüzüne uzananlar, kuşlara yuva olurken yere yakın kalanlar ise başka hayvanların sığınağıdır. Toprak altındaki kökler böceklere ve mikroorganizmalara ev sahipliği yaparken aynı zamanda tüm ormanın iletişim ağını oluştururlar. Bireyler olarak bizim vazifemiz de kendi özelliklerimize göre ormanımızdaki(evren) yerimizi ve görevimizi bilmektir.

Bunu yaparken de her türlü ötekileştirme silahlarının bilincinde olmalı, öteki diye nitelendirilen, birbirinden farklı her bir varoluşun(bireyin, toplumun) ormanımıza hizmet eden ve onun kusursuzca gelişmesini sağlayan bir parçası olduğunu unutmamalıyız. Bencilce rekabetler içinde, var olduğumuz sisteme ve kendimize arar veren organizmalar gibi hareket etmek yerine insanlık ailesi olarak ışıkla sarmalanmış yüce bir orman

"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine." Nâzım Hikmet

gibi birlikte var olabilmenin kutsal idealini taşımayı ortak bir hedef bilmeyiz. Gelelim ilk baştaki sorumuza Bizi ormanlarda huzurlu hissettiren hatta iyileştiren güç nedir? Yargısızlık…Yaşamlarımızı düşünelim, ne kadar çok yargının içinde boğuluyoruz. Yargılanma korkusu ile kendimizi olduğumuz gibi göstermekten korkuyor hatta süslü maskeler üretiyoruz. Sık sık da başkalarını acımasızca yargılıyoruz. Bizim gibi olmayanları, bir kalıba girmekte direnenleri…Doğada böyle durumlar söz konusu değildir. Yargılamak ve yargılanmak…İşte bu yüzden ormanlar gibi korkusuzca kendimiz olabildiğimiz alanlar aslında bizi özümüze yaklaştıran yerlerdir. İyileşmek ve huzurlu hissetmek de bunun doğal bir sonucudur. İnsanlık ailesi olarak birbirimizi ve kendimizi farklılıklarımızdan dolayı yargılamadığımız, ötekileştirmediğimiz beraber var olabilmeyi öğrenmiş bir orman olabilmek dileğiyle. ◆

RENKLER DEĞİŞİR, ÖZ DEĞİŞMEZ

Ötekiyle Parlamak

Renkler değişir ama ışığın özü değişmez.

YAZAN SÜREYYA ERSOY TARHAN

İnsan, kendini en çok "öteki" ile karşılaştığında tanır. Çünkü biz, yalnız başımıza tamamlanmış varlıklar değiliz; ilişkiler içinde şekillenen, temas ettikçe derinleşen, karşılaştıkça çoğalan bir varoluşun parçalarıyız. Bir bakışta, bir sözde, bazen bir kırılmada, bazen de sessiz bir uzaklaşmada…

Kendimize dair hiç bilmediğimiz yönler usulca gün yüzüne çıkar. İçimizde saklı kalan, bastırılmış, görmezden gelinmiş ne varsa; hayat onları çoğu zaman "öteki" aracılığıyla bize gösterir. Bu yüzden hiçbir karşılaşma tesadüf değildir. Her insan, bizim iç dünyamızın bir yerine dokunur. Kimi zaman sevdiğimiz, kimi zaman kaçtığımız, kimi zaman da anlamakta zorlandığımız yönlerimizle yüzleşmemize vesile olur. Çoğu zaman "öteki" bize yabancı gelir.

Farklı düşünen, başka hisseden, bizim gibi olmayan… Hatta bazen tehdit gibi algılanır. Çünkü zihin, alıştığı kalıpların dışına çıkan her şeyi tehlike olarak yorumlama eğilimindedir. Oysa bu yabancılık, hakikatin kendisi değil; zihnin kurduğu bir yanılsamadır. Derinlerde, hepimiz aynı özden doğarız. Aynı kaynağın farklı biçimlerde açığa çıkan yansımalarıyız. Tıpkı bir ışığın, farklı yüzeylere çarptığında farklı renkler gibi görünmesi gibi… Renkler değişir ama ışığın özü değişmez. İnsan da böyledir; farklılıklarımız biçimdedir, özümüzde değil.

"Kendinde neyi görmeye hazırsın?"

Barış, çoğu zaman dış dünyada kurulması gereken bir düzen olarak düşünülür. Oysa gerçek barış, insanın kendi içinde kurduğu bir dengedir. İçinde savaş olan bir insanın, dış dünyada barış inşa etmesi mümkün değildir. Kendi içindeki çatışmaları görmeyen, bastıran ya da yok sayan bir zihin; dışarıdaki farklılıklarla da mücadele eder. İnsanın kendi içindeki "öteki" ile tanışması, belki de en zor ama en dönüştürücü yolculuktur. Çünkü bu yolculukta kişi, sadece sevdiği yönleriyle değil; korktuğu, utandığı, reddettiği taraflarıyla da yüzleşir. Ve çoğu zaman insanın kendine bile itiraf edemediği yönleri, başkalarında daha görünür hale gelir. Kendimizde reddettiğimiz ne varsa, hayat onu farklı yüzlerle karşımıza çıkarır. Bu bazen bir insan olur, bazen bir olay, bazen de bir durum… Ama özü aynıdır: Gör, anla ve kabul et. Çünkü kabul edilmemiş her parça, varlığını sürdürmek için kendini tekrar tekrar hatırlatır. Her karşılaşma bir aynadır. Ve her ayna, aynı soruyu fısıldar: "Kendinde neyi görmeye hazırsın?"

Bu sorudan kaçmak kolaydır. Suçlamak, yargılamak, uzaklaşmak… Ama gerçek dönüşüm, bu aynaya

bakabilmekle başlar. Kendini savunmadan, kaçmadan, inkâr etmeden… Sadece görerek. Başkasıyla var olabilmek, çoğu zaman yanlış anlaşılır. İnsanlar, birlikte olmayı kendinden vazgeçmek zanneder. Oysa gerçek birlik, kendini kaybetmeden kurulur. Kendi varlığını inkâr ederek değil, onu daha da derinleştirerek… Kendin olarak kalırken bir başkasına alan açabilmek… İşte bu, insan olmanın en ince dengelerinden biridir. Sınırlarını korurken kalbini kapatmamak, kendi hakikatine sadık kalırken başkasının hakikatine de saygı gösterebilmek… Yargılamadan dinlemek, değiştirmeye çalışmadan anlamak, kontrol etmeden kabul edebilmek… Bunlar kolay görünen ama derin bir farkındalık gerektiren hallerdir. Çünkü insan, çoğu zaman anlamaktan çok haklı çıkmayı seçer. Oysa gerçek temas, haklılıkta değil; anlayışta doğar.

İşte bu anlayış, ruhun en kıymetli mücevherlerinden biridir. Çünkü bu mücevher, insanı sadece kendine değil; bütün varoluşa yaklaştırır. Ayrılığı değil, birliği hissettiren bir bilinçtir bu. Işık, tek başına parladığında bir noktadır. Sınırlıdır, kendi alanıyla çevrilidir. Ama başka bir ışıkla buluştuğunda çoğalır. Derinleşir. Yayılır. Anlam kazanır. İnsan da böyledir. Kendini ancak bir başkasına değdiğinde genişletir. Bir başkasının varlığına temas ettiğinde büyür. Çünkü insan, ancak ilişkiler içinde kendini aşabilir. Kendi sınırlarını, bir başkasının varlığıyla fark eder. Gerçek birlik, benzerlikte değil; farklılıkların uyumunda doğar. Aynı olmak, birlik değildir. Asıl birlik, ayrı kalabilerek birlikte var olabilmektir. Farklılıkları yok saymadan, onları bir zenginlik olarak görebilmektir.

Birlik, tek ses olmak değil; çok sesin uyum içinde var olabilmesidir. Ve belki de bu çağın en büyük ihtiyacı tam olarak budur: Ötekiyle savaşmak değil, ötekiyle birlikte var olabilmek… Çünkü insanlık, artık ayrışmanın değil; bütünleşmenin eşiğinde. Ve bu bütünleşme, dış dünyada kurulacak sistemlerden önce, insanın kendi içinde başlayacak. Kendi içindeki "öteki" ile barışan bir insan, dış dünyada kimseyle savaşmaz. Çünkü artık karşısındaki kişiyi bir tehdit olarak değil; bir yansıma olarak görür.

Ve o zaman ilişki değişir. Mücadele yerini anlayışa bırakır. Savunma yerini açıklığa… Mesafe yerini temasa… Çünkü biz aslında ayrı değiliz. Sadece birbirimizi henüz hatırlamıyoruz. Ve belki de bütün yolculuk, kendimizi ve birbirimizi yeniden hatırlamaktan ibarettir. Unuttuğumuz o özü, yeniden hissetmek… Ayrı sandığımız yerlerden, aslında bir olduğumuzu görmek… Ve bir gün, bir başkasının gözlerine baktığımızda, orada kendimizi tanıyabilmek…. ◆

> *İşte o an ışık gerçekten parlamaya başlar.*

BUDDHA DHARMA KÖŞESİ

Sekiz Katlı Yüce Yol

Buda seksen yaşında ölmek üzereyken Subhadda adında genç bir adam onu görmeye geldi.

KAYNAK THİCH NHAT HANH, BUDA'NIN ÖĞRETİLERİ

Buda seksen yaşında ölmek üzereyken Subhadda adında genç bir adam onu görmeye geldi. Buda'nın hizmetkârı Ananda biriyle görüşmenin ustasını yoracağını düşündü, fakat Buda Subhadda'nın isteğini duydu ve "Ananda, lütfen onu içeri davet et," dedi.

Ölürken bile Buda bir görüşme yapmak isteğindeydi. Subhadda sordu: "Muhterem efendimiz, Magadha ve Koshâlâ'daki diğer dini liderler tümüyle aydınlanmış mıdır?" Buda çok az zamanı kaldığını ve böyle bir soruyu yanıtlamanın değerli dakikalarını harcamak olacağını biliyordu. Bir öğretmene Dharma hakkında soru sorma fırsatını bulduğunuzda yaşamınızı değiştirebilecek bir soru sorun. Buda şöyle yanıtladı, "Subhadda, tümüyle aydınlanmış olup olmamaları önemli değil. Sorun senin özgürleşmek isteyip istemediğin.

Eğer istiyorsan, Sekiz Katlı Yüce Yolu uygula. Sekiz Katlı Yüce Yolun uygulandığı yerde sevinç, huzur ve içgörü vardır." Buda Sekiz Katlı Yolu ilk Dharma konuşmasında ortaya koydu, kırkbeş yıl Sekiz Katlı Yolu öğretmeyi sürdürdü ve Subhadda'ya yaptığı son Dharma konuşmasında Sekiz Katlı Yüce Yolu gösterdi: Doğru Görüş (Samyag Drishti), Doğru Düşünme (Samyak Samkalpa), Doğru Konuşma (Samyag Vac), Doğru Eylem (Samyak Karmanta), Doğru Geçim Aracı (Samyang Ajiva), Doğru Gayret (Samyak Pradhana), Doğru Dikkat (Samyak Smriti) ve Doğru Yoğunlaşma (Samyak Samadhi). Arya ashtangika marga ("sekiz uzvun yüce yolu") bu yolun sekiz unsurunun birlikte var olan doğasını ortaya koyar. Her uzuv, diğer yedisini kapsar. Lütfen Sekiz Katlı Yüce Yolun unsurlarını günlük yaşamınıza uygulamak için kendi zekanızı kullanın." Thich Nhat Hanh - Buda'nın Öğretileri ◆

GÖZ UYANIYOR

Üç Büyük Spiritüel Festival

Bireysellikten kolektif ağa dönüşüm

HAZIRLAYAN IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

“Ben yükselirsem bütün insanları kendime çekerim.” Her yıl, birbirini takip eden üç ayda yoğunlaşan ve yılın geri kalanını etkileyecek olan uzun süreli bir yıllık spiritüel çabayı başlatan üç büyük Festival gerçekleşir: Diriliş, Wesak ve İyi Niyet. Bu festivaller, büyük manevi merkezlerle bir bağlantı kurar ve ilahi enerjinin dünyaya akmasını sağlar. Ayrıca, insanların manevi niyetlerinin birleşmesiyle güçlü bir enerjik birlik oluşturulur. Bu birlik, Tanrı'nın planlarının yeryüzünde uygulanmasını destekler.

Diriliş Festivali, döngünün kendini bir kez daha yenilediği spiritüel yeni yılın başlangıcıdır. Diriliş, Mesih’in dirilişidir; yükselmiş, yaşayan, tüm insanların Öğretmeni ve Spiritüel Hiyerarşinin Başı olan Mesih'in Festivalidir. O, İlahi Olanın sevgisinin İfadesidir. Bugünde O'nun rehberlik ettiği ve yönettiği spiritüel Hiyerarşi tanınacak ve İlahi Olanın sevgisinin doğası vurgulanacaktır. Mesih'in, "Ben yükselirsem bütün insanları kendime çekerim." derken sözünü ettiği iradenin manyetik gücüdür. Bu söz, Mesih'in manyetik iradesinin tüm insanları, her yürekte yaşayan Mesih'in yaşamı aracılığıyla, maddi değerler dünyasından ruhsal kabuller dünyasına çekmesiyle ilgiliydi. Ölümle değil, yaşamla ilgiliydi; Çarmıh'la değil, dirilişle ilgiliydi.

Takip eden festival Mayıs dolunayındaki Wesak’tır. Yılın hiçbir zamanında, enerji dağıtım görevini üstlenen insanlığın kapasitesi bu denli yüksek bir seviyeye ulaşmaz. Wesak Festivali’nde, bu kutsal görev en kritik eşiğine varır. Spiritüel yılın zirve noktası olan Wesak, aydınlanma güçlerinin yüksek dünyalardan insanlığın zihnine aktığı benzersiz bir fırsat penceresidir. 2026 yılında bu özel zamana baktığımızda artık eski düşünce formları sadece yıkılmıyor adeta atomlarına ayrılıyor. Savaşlar, bu eski ve ayrılıkçı düşünce yapılarının son çırpınışlarıdır. Uranüs 2033 yılına kadar İkizler’de ve bu konum Boğa’daki "Gözün Uyanışı"nı bireysellikten çıkarıp kolektif bir ağa dönüştürüyor. Dünyanın dört bir yanındaki iyi niyetli insanlar; mevcut koşulları iyileştirmek, doğru ve adil ilişkiler tesis etmek amacıyla gruplar halinde bir araya gelerek aksiyon alıyorlar. İnsanlık ailesinin bu süreçteki asli rolüne sahip çıkmalıdır:

YUKARIDAN GELEN İLAHİ ENERJİYİ ALT KRALLIKLARA AKTARMA SORUMLULUĞUNU PAYLAŞMAK

"Aktarma ve Dağıtım görevi", Uranüs İkizler geçişiyle birlikte artık bir seçenek değil, bir zorunluluktur. İkizler; bilgiyi, ışığı ve enerjiyi kardeşler (insanlık ailesi) arasında

paylaştıran burçtur. Dünyadaki acı ve ızdırap, aslında bu enerjinin bir yerlerde tıkanmasından kaynaklanır. Wesak'ta bizler, Uranüs'ün o sarsıcı gücünü kullanarak, tıkanmış olan bu kanalları açan "İletken İnisiyeler" olmak durumundayız.

Dünyada savaşların sürdüğü bu dönemde dünya öğrencileri olarak görevimiz, karşıtlığı (savaş/barış) zihnimizde nötrleyerek "Yüksek Özlem" düzlemine çekmektir. Uranüs'ün elektrikli enerjisi, Wesak dolunayının o devasa manyetik alanıyla birleştiğinde, insanlık bilincinde "Doğru İlişkiler" için gerekli olan o ani sıçramayı (paradigma değişimini) tetikleyecektir. Wesak'ı takip eden Haziran dolunayında gerçekleşecek İyi Niyet Festivali; Tanrı'yı özleyen, Tanrı'nın iradesine uygunluk arayan ve doğru insan ilişkilerinin ifadesine adanmış insanlık spiritinin Festivalidir. Derin bir çağrı ve yakarışın, kardeşliğe, insani ve spiritüel birliğe yönelik temel bir özlemin festivali olarak Buddha'nın ve Mesih'in çalışmalarının insan bilincindeki etkisini temsil eder. Sevginin saf enerjisi geçmişte dua yoluyla ifade edildiği gibi, şimdi Buddha'nın ışık tuttuğu Bilgelik Zihni ile dinamik bir şekilde; zihin ve kalbi harmanlayan bir sentez içinde birleştirilebilir.

Bu ikizler burcunun ayırt edici yaratıcı güçlerinden biridir. Karşıt çiftlerin ilişkisi ruh ve formun etkileşimi ve neticede ruhun ışığının galip gelip yansımasıdır. Dünya meselelerindeki eğilimlerden endişe duyan pek çok insan, dünya sorunlarının çözümüne yardımcı olacak yeni yollar bulma konusunda kaygılıdır. Yeni ve pratik yollarla çalışmak isterler, ancak çoğu zaman nereden başlayacaklarını ya da ne yapacaklarını bilmezler. Bir şeyler sağlanmalıdır -sevgi ve anlayış gibi temel insani niteliklere dayanan ve yapıcı sonuçlar vaad edecek kadar pratik bir şeyler. İyi niyeti akıllıca kullanmak pratik edilebilir; kullanılabilecek kesin teknikler vardır: Birincisi, iyi niyetin kaynağını bulmak ve ondan yararlanmak; ikincisi, iyi niyet enerjisini kişinin çevresinde akıllıca ve yapıcı bir şekilde kullanmak. Üç büyük festivalin işaret ettiği izleri takip etmek ve açılımlarını beraber keşfetmek üzere çalışmalarımıza bekleriz. ◆

ÇALIŞMALAR

Işığın Mücevherleri'nden

Devam eden çalışma gruplarımız

HAZIRLAYAN IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

Kozmik Ateş Çalışmaları

Kozmik Ateş Çalışmaları, Gizli Öğreti'nin devamı niteliğinde olup, Alice A. Bailey ve Master DK'nın kadim bilgeliğine adım atıyoruz. Her pazartesi, ezoterik geleneğin temel kavramlarını birlikte keşfettiğimiz ücretsiz derslerle buluşuyoruz.

Ra Bilgileri Çalışmaları

Ra Bilgileri Çalışma Grubu, kozmik bilinç ve tekâmül öğretisine odaklanan okumalarla her perşembe, ücretsiz olarak bir araya geliyoruz.

Örümcek Ağları Çalışmaları

Perdenin arkası; okült karşılıklar ve insan kompleksini araştırıyoruz. ◆

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

2026 · BARIŞ VE ÖTEKİ

12

BU SAYININ YAZARLARI

Avni Onur Sevinç · Ayşen Mısra Karaloğlu · Buse Yavuz · Damla Güleç · Fatih Tekden · Meral Benimser · Nil Alis Nugnes · Özge Sevinç · Rasim Can Gülderen · Süreyya Ersoy Tarhan · Ümit Ünal

Işığın Mücevherleri, Kova Çağı'nın hedefleri nedeniyle, iyi niyetli öğrencilerin bir araya gelmesinden oluşan organik bir yapıdır. Grup, gelecek olanın yollarını hazırlar ve insanlık ailesinin gelişimine ışık tutar. Amacı yaratılışa destek olmak, yolu arayanlara yolu göstermektir. Bu yol Himalaya Bilgeliği ve Beyaz Kardeşliğin yoludur. Işığın Mücevherleri kâr amacı gütmez, dünyaya ve canlılara hizmeti önemser; öncelik oradadır.

Öğretilerinin temelinde Kova Çağı'nın özgürleştirici etkisi vardır. Bir önceki dönemin, Balık Çağı'nın, korku dolu, adanmışlık duygusuyla ve düşüncesiyle hareket edilmez; aklın nedenselliği ve alevi içinde ilerlenir. Eğer bir adanma arayışı varsa, adanılacak bir şey söz konusu olacaksa o da grup ve insanlık ailesidir.

Grup kendi hedefleriyle, prensipleriyle, değerleriyle ve inançlarıyla ilerler. Şefkatli, nazik ve hoşgörülüdür. Bodhisattva ve Bodhicitta anlayışlarına yaklaşır, bu kıymetli amacı kendisine ayna olarak kullanır.

Işığın Mücevherleri, bu ışıklı yolda kendi iradesi ile beraberce yürümek isteyen öğrencilere açıktır.

İSİGİNMUCEVHERLERİ.COM